

„Nowa Reforma“ wychodzi codziennie, z wyjątkiem niedziel i świąt uroczystych

Prenumerata wynosi:

Table with 4 columns: W miejscu, Na prowincyi, W Państwie Niemieckim, Do Włoch, Francji, Anglii, Belgii, Szwajcaryi, Turcyi i innych krajów. Rows for rocznie, półrocznie, kwartalnie, miesięcznie.

Pojedynczo numer kosztuje 8 ct., z przesyłką pocztową 10 ct. — we Lwowie w Biurze dzienników A. Diszewskiego ul. Kilińskiego 2 i Piłna, ul. Karła Ludwika 9, do nabywa po 8 ct.

Listy z pieniędzmi i przekazy pieniężne na prenumeratę i ogłoszenia (inseraty) uprasza się nadawcą franco do Administracji „Nowej Reformy“ w Krakowie. — Listy reklamacyjne nieopłacone nie podlegają opłacie pocztowej. — Listów ni frankowanych nie przyjmuje się.

Adres Redakcyi i Administracyi: Ulica św. Jana Nr. 13. Telefon Nr. 41.

NOWA REFORMA

Prenumeratę przyjmują:

zamiejscową: Administracya Nowej Reformy i wszystkie urzędy pocztowe; miejscową: Administracya Nowej Reformy. — Magazyn nowości F. A. Grigara i Główna trafikarna w Ryuku. — Biuro (Ig. Horz) Plac Maryacki, 9. — Handle E. Świdowerski i S. W. Niemojewski w Sukiennicach. J. Bieja przy ulicy Grodzkiej. Kretschmerowa Rynek 11. 10. Zamiejscową prenumeratę i ogłoszenia przyjmują Biura dzienników: We Lwowie Ludwik Plohn, ul. Karła Ludwika 11. — W Tarnowie Józef Pisz. — W Przemyslu Hezles. — W Jarosławiu Krzyżanowski. — W Wiedniu pp. Haasenstein & Vogler (także w Hamburgu, Frankfurcie nad Menem, Berlinie, Lipsku, Bazylei i Wroclawiu). — A. Opelik, R. Moase (także w Berlinie, Hamburgu, Monachium i Norymberdze). — Hermann Goldschmidt, M. Dukas, H. Schalok, J. Danneberg. — W Paryżu Societe Mutuelle de Publicite A. Lorette, directeur Rue Caumartin, 61. Ogłoszenia (inseraty) przyjmuje Administracya za opłatą od miejsca wiersza drobnym piśmem (petit), za pierwszy raz 10 ct., za każdy następny raz po 5 cent. — Nadesłane po 30 centów od wiersza za każdy raz. — Nekrologia po 15 ct. od wiersza. — Znajdują się do Nowej Reformy (prospekta, cyrkularza, ogłoszenia i t. p.) przyjmuje się za cenę 1 złr. od 100 egzemplarzy dla zamiejscowych, a 50 ct. od 100 egzemplarzy dla miejscowych prenumeratorów. Należytość uprasza się naprzód nadesłać przekazem pocztowym.

Od Wydawnictwa.

Celem uregulowania nakładu upraszamy o wczesne odnowienie prenumeraty, której warunki podano w nagłówku, obok tytułu dziennika. Prenumeratę zamiejscową i miejscową przyjmuje tylko Administracya Nowej Reformy w Krakowie i agencje wymienione w nagłówku dziennika.

Dla naszych Prenumeratorów.

No wi prenumeratorky „Nowej Reformy“ miejscowi za nadesłaniem do Administracyi naszego dziennika 30 centów, zamiejscowi za nadesłaniem 50 centów mogą otrzymać, dopóki starczy zapasu, słygną d w t o m o w ą p o w i e ś

Pożary i zgliszcza

osnutą na tle powstania styczniowego przez znakomitą autorkę, kryjącą się pod pseudonimem Zmogas.

Nadto za nadesłaniem takiej samej kwoty mogą otrzymać sensacyjną powieść Lemaitre'a p. t.:

KRÓLOWIE

drukowaną w roku zeszłym w odcinku naszego dziennika.

Galicya w budżecie państwa na rok 1894.

Obliczywszy wydatki ministerstwa wyznał i oświadczył na cele wykształcenia publicznego w naszym kraju — pragnęliśmy zestawie ile możności dokładny rachunek, ile w ogóle na te cele w naszym kraju się wydaje. Obok budżetu państwowego, budżet krajowy jest tu najważniejszym, ale jeszcze niezupełnie dostatecznym źródłem statystycznym. Należałoby bowiem wziąć jeszcze w rachubę wydatki czynników miejscowych, gmin i powiatów na cele szkolnictwa. Tego zaś obliczenia mogłoby z zupełną ścisłością dokonać tylko jakieś urzędowe biuro statystyczne, nie człowiek prywatny rozporządzający tylko materiałami już ogłoszonymi. Jednakowoż materiał w tych jest tyle, że przybliżony rachunek jest możliwy. I tak w budżecie krajowym, a mianowicie w przedkładanych przez Radę szkolną krajową wykazach po-nocnych do budżetu funduszu szkolnego krajowego znaleźć można ściśle podane wydatki gmin i powiatów na szkoły ludowe, z wyjątkiem miast Lwowa i Krakowa, co do których jednak z budżetów miejskich wzięliśmy cyfry wydatków na szkoły.

Dalej znajdujemy w budżecie krajowym wydatki zarówno funduszu krajowego, jak i czynników miejscowych na szkoły przemysłowe, tak uzupełniające, jak i fachowe. Brakuje tu tylko wydatku

gmin na lokal, opat i usługę tam gdzie gmina dostarcza tego in natura, a nie w ryczałtowej kwocie. Będzie to jednak cyfra zaledwie kilkotyśieczna, która w milionowym rachunku nie zrobi różnicy.

Budżet krajowy obejmuje także całkowite prelimitary szkół rolniczych, w których się mieszczą wydatki nie tylko kraju, ale także i skarbu państwa i czynników miejscowych. Jeżeli do tego dodamy jeszcze wydatek ze skarbu państwa na niższą szkołę lasową w Bolechowie (6300 zł.) — wydatki na szkoły górnicze budżetu krajowego (5700 zł.) — i państwa na niższą szkołę górniczą w Wieliczce (1000 zł.) — to będziemy mieli przybliżony obraz wydatków na cele wykształcenia publicznego, w którym zabraknie już tylko wydatków gmin na lokale i inne rzeczowe potrzeby szkół przemysłowych i szkół średnich, tudzież wydatków na szkoły utrzymywane przez duchowne i świeckie korporacje i stowarzyszenia np. zakłał Jezuistów w Chyrowie, zakłał gospodyń wiejskich hr. Zamojskiej i t. p.

Nie będziemy czytelnika nużyli szczegółowemi obliczeniami — a zestawimy tylko cały ten przystępny nam materiał według wielkich kategorii zakładów naukowych:

Table with 2 columns: Category and Amount. Rows include: Uniwersytety i politechnika (738.200), Nadzór szkolny (172.600), Szkoły średnie (1.169.400), „ przemysłowe (327.549), „ rolnicze i pokrewne (334.158), „ górnicze (6.700), „ ludowe wraz z funduszem szkolnym emerytalnym (4.050.860), Wydatki państwa i kraju na inne cele wykształcenia publicznego (206.042), Wydatek fundacyi stypendyjnych, w zarządzie kraju będących (205.000), Razem (7.210.509)

Jeżeli byśmy różne wydatki czynników lokalnych, dalej wydatki towarzystw i fundacyi, oświadczył na celu mających, korporacyi różnych i t. p. liczyli dość wysoko na 300 000 zł. — otrzymamy przybliżoną cyfrę 7 1/2 miliona na cele kształcenia publicznego w naszym kraju cyfrę, która co najwyżej o jakie 100.000 zł. w dół lub w górę od rzeczywistości różnić się może.

Ażby jednak ta cyfra zanadto czytelnikom nie imponowała, żeby się nie zdawało, że wykształcenie publiczne w naszym kraju jest już dostatecznie w zasoby materialne zaopatrzone, podamy niektóre cyfry odnoszące się do Czech, których ludność mniejsza jest od ludności Galicyi.

Nadzór szkolny kosztuje w Czechach 219,500 (o 47.000 złr. więcej niż w Galicyi) — uniwersytety i politechnika 1,121,463 złr. (o 383 000 więcej) — szkoły średnie 1,955,778 złr. (o 786.000 więcej). Z wydatków na szkoły przemysłowe czeskie możemy obliczyć tylko dwie główne pozycje — a mianowicie: wydatek na rządowe wyższe szkoły przemysłowe 369.700 (o 279 000 złr. więcej niż u nas na ten sam cel) — i na szkoły przemysłowe uzupełniające 82.050 złr. (o 383 000 więcej). Same te dwie pozycje reprezentują wydatek o 271 000 złr. wyższy, aniżeli skarb państwa wydaje na wszystkie galicyjskie szkoły przemysłowe. A kraj? Tu wystarczy jedna tylko cyfra: czeski fundusz krajowy wydaje na

szkoły ludowe 6 milionów, nie licząc wydatków czynników miejscowych.

Z wszystkich tych naszych zestawień wynika zatem jasno, że pomimo milionowych cyfr wydatków na wykształcenie publiczne w kraju naszym, jeszcze stoimy bardzo nisko — że nam jeszcze zawsze dopominać się trzeba o pozyskanie ze skarbu państwa coraz wyższych kwot na szkoły wszelkich kategorii — że nie lękając nam się wzrastających ofiar funduszu krajowego i czynników lokalnych na cele szkół i oświaty, bo nam jeszcze zawsze bardzo daleko do tego, co się gdzieindziej w tym kierunku czyni.

Uporawszy się w ten sposób z budżetem oświaty — przechodzimy do budżetu wyznania.

Właściwy wydatek budżetu wyznał w Galicyi wynosi 1 485.809 złr. — w czem jest 3.300 złr. subwencyi dla wyznania ewangelickiego — a 1 482 509 złr. na cele wyznania katolickiego. Wydatek ten w porównaniu z rokiem poprzednim jest o 33.267 złr. mniejszy. Różnica ta pochodzi głównie z dokonanego ces. postanowieniem z 13 lipca 1893 r. zwinięcia gr.-kat. seminarium duchownego w Wiedniu, które kosztowało przeszło 20.000 złr., tudzież z powodu, iż odpadł nadzwyczajny wydatek na ostatnią ratę kosztów budowy gr.-kat. seminarium we Lwowie i na rekonstrukcyję katedry w Tarnowie. Prócz tego wchodzi tu wydatki zarządu dóbr funduszu religijnego w kwocie 184.800 złr. — tak, że ogólny wydatek budżetu wyznał wynosi złr. 1.670.609.

Na pokrycie częściowego tego wydatku służą dochody funduszu religijnego 462.300 złr. — i dochody z dóbr tegoż funduszu w kwocie 233.080 złr. W porównaniu z podanym wyżej wydatkiem zarządu dóbr w kwocie 184.800 złr. — dają dobrą czystego dochodu 48.280 złr. Ze zaś do bra te obejmują 15.414 hektarów powierzchni (w tem 10,339 ha. lasów — 3711 ha. ról, łąk i ogrodów — 503 ha. pastwisk) przeto średnio wypadła na hektar 3 złr. 13 ct. czystego dochodu. Krynica, która jest także własnością funduszu religijnego, daje czystego dochodu 16.710 złr., przyczem jednak uwzględnić należy, że jak poprzednio tak też i na rok 1894 zamierzone są znaczne wkłady inwestycyjne, jak: 10.000 złr. na budowę bazaru o 20 sklepach — 25.000 złr. na przebudowanie hotelu „pod Zamkiem“ — 3.500 złr. na przebudowanie dawnego budynku sądowego — 6000 złr. na sprowadzenie wody do picia i na cele zakładu hidropatycznego itp. Nie mogą więc skrzyżać się goście Krynicy, żeby o nich nie pamiętano.

Z zaboru rosyjskiego.

II.

(X. Y.) Prasa rosyjska, mówiąc o stosunkach polskich i położeniu Kościoła katolickiego w Rosyi, dziwnie zgodnie i stale nazywa taktyki dowolnego obchodzenia się z prawdą, śmiałego wymiiania faktów niepożądaných i przekręcania tych, których wyminać nie można. Nieraz wprowadza to w błąd czytelników obcych, nieznających isto

tego stanu rzeczy i nieprzypuszczających, że pod skrzydłami dwugłowego orła i prawda jest dwulicową. Istotnie trudno czasem rozstrzygnąć, czy to jest ironia, czy nie wiadomo, gdzie się kończy naiwność a zaczyna bezcelność, tembardziej, że dla prawdziwego Rosyanina równouprawnienie narodowe jest tak samo niezrozumiałem, jak równouprawnienie religijne, i tylko najbardziej liberalni zgadzają się na tolerancję względem ludów innej wiary i innego plemienia, pojmując ją zresztą po swojemu. Wydaje się nieprawdopodobnem, ażeby w prasie rosyjskiej nie odzywaly się głosy, protestujące przeciwko skażeniu prawdy, przeciw wykrętnej ułomności faktów. A jednak prócz p. Wł. Sołowiewa, nikt nie protestuje; bowiem uczciwici i bardzo nieliczni mniejszości prasy rosyjskiej zajęta jest przeważnie sprawami domowemi, wyłącznie społeczeństwa rosyjskiego dotyczącami i o stosunkach naszych milczy z tej jakoby racyi, że jeżeli w danej kwestyi z zupełną swobodą mówić nie można, lepiej wcale głosu nie zabierać. Łęklliwość ta wobec władzy i wobec własnego społeczeństwa, bo nie chcemy posiadać tej części prasy o obudę pozwala innym bardziej wpływowym i rozpowszechnionym dziennikom szerzyć fałsz bezkarnie.

Charakterystycznym przykładem metody, stosowanej przez prasę i władzę rosyjską, jest sprawa gwałtów, dokonanych w Krozach, o której w ostatnich czasach dużo pisały dzienniki nasze i obce, zwłaszcza niemieckie. Ten ohydny akt barbarzyństwa — mordowanie bezbronných, znieważenie świątyni, gwałcenie kobiet, chłostanie uwięzionych bez różnicy płci i wieku — dla dzienników rosyjskich nie istnieje wcale. Niektóre tylko wspominają o nim ubocznie, dodając, że zabitych nie było, ale z dyplomatycznym zastrzeżeniem: „jak twierdzą źródła urzędowe“. A przecie nawet w Rosyi prasa ma możność i obowiązek sprawdzenia i ujawnienia faktu. Jednocześnie władze miejscowe i centralne gorliwie zacierają ślady bezprawia. Wysoki dygnitarz (ksiądz Kantakuzen) który przyjechał na śledztwo, za pośrednictwem generała-gubernatora wileńskiego kupuje za bezcen, na dogodnych warunkach spłaty duży majątek (Lucezaj, w pow. dziśnieńskim) i — ma się rozumieć, milczy dyskretnie. Chodzi o to, żeby doniosłość faktu zmniejszyć, kiedy nie udało się go zataić, przedstawic w fałszywym świetle przed opinią publiczną Europy, a może nawet przed Aleksandrem III.

Wyjaśnienie powyższe uważamy za niezbędne dla należytej oceny głosów w pism rosyjskich z powodu zapowiedzianego powtórnie wydaną encykliki papieskiej w sprawie katolików w Rosyi. Dzienniki zagraniczne, jak n. p. rzymska Italia, przedrukowują te głosy z udaną zazwyczaj dobrą wiarą. Urzędowy Warszawski Dziennik zapewnia, a rzymski niby tu wierzy, że katolicy polscy nie doznają nigdzie takiej przychylności, jak w Rosyi, Nowoje Wremia i inne dzienniki powtarzają to samo, dodając z ironią specyficzną rosyjską, że rząd w ostatnich czasach Jaskawie pozwolił budować kaplice i kościoły w Tule, Ufie, Omsku i innych miejscowościach środkowej i wschodniej Rosyi. Czytelnik obcy może podziwiać tę tolerancję, nie wiedząc że cotocznie w ziemiach dawnej Polski, zwłaszcza na Litwie rząd za-

myka od wieków istniejące kościoły, że mnóstwo świątyni stoi pustkami, bo nie wolno w nich nabożeństwa odprawiać, że parafie mające czasem po kilkanaście tysięcy wiernych i po kilkadziesiąt mil kwadratowych obszaru przez całe lata nie są poobsadzone. Kto uwierzy, że u nas kładz nie ma prawa wyjechać za granicę parafii bez pozwolenia władzy policyjnej, że są biskupi, jak up. lubelski, którym nie wolno wizytować dycezyi, ponieważ w jej obrębie mieszkają nawróceni przysmowo na prawosławie ucieli, że w tejsze dycezyi księza obowiązują się żądać od ludzi, przystępujących do spowiedzi, dokumentów, któreby świadczyły, iż nie są oni prawosławnymi, że podczas uroczystości kościelnych stoją tam przed drzwiami świątyni policyjanci i żandarmi, nie wpuszczający byłych unitów do kościoła, co wywołuje nieraz ohydne sceny, że księza, który dał ślub prawosławnemu lub ochrzcił jego dziecko, jeżeli nawet był wprowadzony w błąd — czeka za to surowa kara.

Propaganda prawosławia idzie ręką w rękę z działalnością rusyfikacyjną rządu i społeczeństwa rosyjskiego. Jedną dąży do zniszczenia odrębności narodowej, druga — do wytepienia odrębności narodowej. Jest to właściwie jedno dążenie i jednakowe są środki i sposoby działania. Takie gwałty, jak w Krozach, lub przed paru laty w Sledzianowie — to nawet dla zelotów prawosławnych niepożądane epizody. Rząd rosyjski nie lęka się zadawania silnych ciosów, ale przedtem się swoją i przeciwnika wymierza, próbuje, zawsze działa systematycznie, stopniowo zacieśniając koło ograniczeń i przesłańdowań. Nie upiera się w Rzymie, ażeby język rosyjski był wprowadzony do nabożeństwa katolickiego, ale powoli wsuwa go do stosunków kościelnych, przez zakrystye, na chór, aż wreszcie doprowadzi do ołtarza.

Oto świeży przykład, ilustrujący ten sposób działania: W grudniu r. z. duchowieństwo parafialne w archidiecezyi warszawskiej (w innych dycezyjach było to samo), otrzymało z konsystorza generalnego następujące zawiadomienie:

Nr. 4756. Warszawa d. 20 XI 1893 r.

2 XII

Konsystorz generalny archidiecezyi warszawskiej do WW. JJ. XX. Proboszczów parafii w Warszawie.

JW. Generał gubernator warszawski pod dniem 13-ty XI r. b. st. Nr. 2154 zakomunikował władzy archidiecezyjalnej swe rozporządzenie, odnoszące się do prowadzenia aktów stanu cywilnego, według którego netyko metryki, ale i wszelkie wyciągi, wypisy, upoważnienia, świadectwa, jakkolwiek mające związek z aktami stanu cywilnego, winno się wydawać w języku rosyjskim, pod zagrożeniem srogiej odpowiedzialności. O czem konsystorz zawiadania niniejszem WW. JJ. XX. Proboszczów. — Podpisano: Biskup-suffragan warszawski, ks. Ruszkiewicz. Regens kancelaryi ks. Gaworski.

Rozporządzenie to było balon d'essai dla przekonania się, czy hierarchia duchowna oprze się stanowczo temu zamachowi na język polski, czy też ulegnie. Próba się powiodła, bo duchowieństwo nie protestowało.

WARSZAWA w 1794 roku.

(Ciąg dalszy.)

Zamek królewski, wystawiony przez Zygmunta III na miejscu dawnego dworca drewnianego książąt Mazowieckich, od strony Wisły wspaniale wyglądał; mury, ku hamowaniu rzeki wzniesione, nadawały mu kształt twierdzy. Od strony miasta w środku poważna z ciosowego kamienia dość znaczna wieża z zegarem, po rogach mniejsze foremne wieżeczki ten zamek zdobiły. Zamek miał trzy podziemia: w pierwszym gród czyli osady starostów warszawskich i archiwa ziemskie; w drugim środkowym, we właściwym gmachu pokoje królewskie: izby senatorska i poselska, tudzież archiwa metryk krajowych; w trzecim były pracownie artystów, pokoje dworzan i kuchnia.

Przez środkowe od dziedzińca podwórze wchodziła pierwsza sala ozdobiona widokami Warszawy i jej okolic przez Canalleto. Przy wniejsiu do obok będącej kaplicy stały dwa stoły mozaikowe, cenione na 12.000 czerwonych złotych. Sala audyencyjonalna z malowidłami Bacciarellego, dalej sala tronowa, tu tejsie ściany nad stojącym przepysznym tronem *) ozdobione herbem Królestwa ze srebra lanem — dwa orły, dwie pogonie, a w środku herb Poniatowskiego — Ciołek. Wokoło sali rozciągały się na piętrze galerie dla publiczności podczas zasiadania Sejmu. Izba poselska również ozdobna po drugiej stronie zamku położona, miała także galerie pętkowe dla publiczności. Obok sali tronowej gabinet konferencyjny z portretami królów ówczesnych: Katarzyny II, Fryderyka II, Gusta-

wa III, Józefa II, Ludwika XVI i Piusa VI, upiększony arabeskami na tle złotem i pysznemi zwierciadłami. Miał Stanisław August jeszcze swój prywatny gabinet — z biustami osobistości znaczących — i w łazibie tych aż dwa biusty Woltera — jeden marmurowy, a drugi z kości sloniowej. Przed tym gabinetem zawsze był służący, któremu z góry było nakazane kogo ma wpuszczać, a kogo nie puszczać. Razu jednego przybył ks. Adam Czartoryski i nie był puszczo ny, nie zważając na to, zakolał do drzwi. Zdziwiony tem kołataniem Stanisław August zawołał rozdraszonym głosem: A któż to tam? Ks. Czartoryski odpowiedział: „brat“; na to Stanisław August odrzekł: Królowie nie mają braci. A więc rozbrat między nami, krzyknął ks. Czartoryski i odszedł. Sala balowa stała wokoło w marmurowe kolumny ze złoceniemi bronzami, na sklepieniu tam było malowanie Bacciarellego, przedstawiające Jowisza wprowadzającego świat z chaosu — pomysł Stanisława Augusta Światło wychodziło z jednego punktu — którym był sam Jowisz. Z sali balowej wchodziło się do kaplicy zamkowej, gdzie rok rocznie Stanisław August w Wielki czwartek umywał nogi 12 starcom. Tuż w obok będącej komnacie odprawiano wiecezerze. Najpiękniejsza z sal była sala rycerska ozdobiona sześciu wielkimi obrazami z historyi Polski, pedzła Bacciarellego, tudzież portretami sławnych polaków. Salę tę za Zygmunta III-go zdobyli wielkie obrazy historyczne, pedzła Dola-belli, a w łazibie tych były: wzięcie S m o l e n s k a r o k u 1600 i tryumf Stanisława Żółkiewskiego tegoż roku odprawiony w Warszawie, kiedy prowadził uwięzionego cara moskiewskiego Szuskiego z wiernym podobieństwem twarzy wszystkich w tegoż tryumfie obecnych. Obrazy te August II darował Piotrowi W. Obrazy Bacciarellego w tej sali były: 1) Kazimierz W. nadający ludowi wiejskiemu swobody, 2) Ustanowienie Akademii Krakowskiej, 3) Hołd Alberta księcia Pruskiego, złożony Zyg-muntowi I, 4) Sejm Unii Lubelskiej roku 1569, 5) Traktat pokoju zawartego z Turcyą pod Cho-

cimem 1621 roku, 6) Odsiecz Wiednia przez Jana III.

Od wniejsia głównemi schodami od Krakowskiego Przedmieścia, druga sala była jakby sympialnym pokojem Stanisława Augusta, kilka jej okien wychodziło na taras zamkowy, bliżej strony pałacu pod Blachą. W rogu jej, w pobliżu komina stał za parawanem szklannym wygodny szeslał, na którym Stanisław August lubił sobie drzezać i marzyć zawsze po każdym śniadaniu i po każdym obiedzie, — a wiadomo, jakim był smakoszem. Tu zaszła scena, którą synowi swemu u K. Wład. Wójcickiemu, opowiadał ojciec jego, przybywszy lekarz Stanisława Augusta — w tych słowach:

„Było to dnia 4 listopada 1794 r. (Suwarowa szturm i rzeź Pragi ob. n.) obok sali, gdzie król drzezał, zostawał na służbie. Nagle huk dział zabrzmiał od strony Wisły, a kula jedna armatnia utkwiła w murze przy oknie zamkowym i tejsze komnacie. Wstrząsnęła się ściana i po chwili słyszeli krzyk przeraźliwy króla; wpadł przerażony i znajdując króla siedzącego na szeslał, na którym przedtem drzezał, wyblądłego, drżącego, z wzrokiem osłupiałym, skazującego prawą ręką w okno, z którego był widok na Pragę. Zaczęłam go trzeźwić z apteczki podręcznej, po kilku minutach odetchnął swobodniej i rzekł:

Czy widziałeś ja? Co takiego Najjaśniejszy Panie? Ona stała w oknie i groziła mnie strasznie. Nieodchodź na krok odemnie. Podłożyłem mu pod głowę poduszki; po chwili spoeczynął dopiero król mi opowiadał, że zdrzemnąwszy się, nagle usłyszał huk straszny; ściany zamku zadrzały, a kiedy się zerwał na nogi i spojrzął w okno, w którym jeszcze rozbite szyby brzęczały, ujrzał wysoką postać niewieście w długiej, białej szacie. Zwrócona była twarzą bładą i bardzo smutną do niego, gdy zaś wpatrywał się w jej oblicze, zadrział na całym ciebie, bo smutek zmienił się w wyraz groźby. Nie mów o tem nikomu, mówił król, i nie wpuszczaj nikogo.“

Na największą uwagę zasługiwała sala mar-

muruwa; ściany jej całkiem wyłożone były czarnym i czerwonym marmurem. W niej zastawiono w złoconych ramach portrety wszystkich królów polskich, wykonane znakomicie z największą starannością przez Bacciarellego. Poetę tych portretów kończył portret Stanisława Augusta w całej naturalnej postaci, w stroju hiszpańskim, który zakrawał bardziej na arlekiński; tak właśnie występował Stanisław August w czasie swojej koronacyi. dopełnionej, jak wiadomo, nie w krakowskiej katedrze, gdzie się koronowali królowie polscy, lecz w farnym warszawskim kościele św. Jana r. 1764 w dzień św. Katarzyny ze względu na Katarzynę II Z Krakowa tylko przywieziono insygnia. W tym stroju z koroną na głowie przepasany był mieczem (szczerebcem). Z tego powodu ktoś na tym portrecie przylepił był kartkę z wierszem:

Nie tym orzeź Stanisław wojował, Miał orzeż w... i tym się kierował.

Wedle tych portretów kazał był Stanisław August odlać z żelaza medaliony, które artystycznie i wernie były wykonane.

Obok sali marmurowej był pokój złotym adamaszkiem obity, gdzie znowu były portrety tych, którzy bywali na onych sławnych obiadach czwartkowych, które odbywały się w tym pokoju. Po większej części malował je Marteau, Francuz, pastelami. Wielbiciel Stanisława Augusta wychylał te czwartkowe obiady. Drwił z nich Kajetan Węgierski w wierszu: A uzone obiady? znasz to może imię, Gdzie polowa nie gada, a polowa drzymie; W których król wszystkie musi zastąpić [ekspensa

Dowcipu, wiadomości i wina i mięsa. Oprócz wyżej wymienionych sal większą część pokoiów, których było do 100, stała pustkami. Królowej nie było, więc i dworu królewskiego nie było, wyżsży uroczystości wielkich zamek był pusty i zamarty (Schule).

Przed zamkiem na dość obszernym placu, przed samą bramą królewską (później zniszono) stał i stoi do dziś dzień (nie dawno dość pięknie odnowiony) posąg Zygmunta III, ze spi-

żu w ogniu pozłacany, wysoki na stóp jedenaście. Zygmunta III, przedstawiony tu w zbroi i płaszczu królewskim, w prawej ręce trzyma pałasz zakrzywiony, a w lewej krzyż nieco wyższy od całej osoby. Stoi na wysokiej (36 stóp) kolumnie z czerwonego marmuru cheńskiego. Na piedestale ze czterech stron napisy głoszące zwycięstwa i tryumfy Zygmunta III.

Między ludem warszawskim utrzymuje się podanie, że postać ta spłizowa otyłwisa się w chwilałach groźnych dla Warszawy i Polski, i wtedy król swój pałasz zakrzywiony w górę wznosi. Stał się to miało w r. 1792; a w r. 1794 pewien sędziwy majster szewski, idąc ranituko z Podwala na mszę św. do Bernardynów, ujrzał z przetrachem, jak posąg Zygmunta III wznosił w górę rękę z pałasem i uderzył nim w cztery strony świata. Wiadomość o tem rychło gruchnęła po mieście, i громад ludu zbiegły się były pod krakowską bramę, ale król spłizowy już stał nieporuszony, w dawnej postawie, i tylko zauważono, że pałasz swój wyższy niż zwykle trzymał. Posąg ten był odlany z bronzu w Krakowie i Wisłą do Warszawy spławiony.

Idąc dalej Krakowskim Przedmieściem po lewej stronie od zamku stoi kościół Bernardynów, przed którym powieszono 9 maja r. 1794 Józef Kossakowski, biskupa inflanckiego, adherenta moskiewskiego, po zdjęciu sakry przed drzwiami kościelnymi przez biskupa Malinowskiego, proboszcza kościoła Najśw. Panny Maryi (ob. o Kosakowskim niżej); a później 28 czerwca na temże samem miejscu powieszono sławnego mecenasa Wulfersa, areztowanego 18 maja i podejrzanego o tajne porozumiewanie się ze znanym szpiegiem Borkampim. Wulfers już przedtem sięgnął na siebie podejrzenie i że był widziany za niepotrzebną z Wybickim bytność u króla z powinszowaniem imienin. Zakrzewski, prezydent miasta, kazał już w nocy pochować ciało Wulfersa na cmentarzu Bernardyńskim. Pod Bernardynami tegoż dnia powieszony został i szambelan Grabowski (synowiec generała), który r. 1791 zbił Stokowskiego-Burgbrabiego.

(C. d. n.)

*) Tron ten Katarzyna II kazała przewieźć do Petersburga, i umieściła go w swoim dla siebie wy chodku. Złosiłwa ta baba, za karę tej निकемзны zniewagi właśnie na tym tronie została paralizem ruszona i zaraz w konwulsjach wyzionęła czarną duszę swoję.

Rząd rosyjski zawsze w ten sposób grzybnął ma. Jeżeli trafi na opór stanowczy i powszechny, nie odwołując swych rozporządzeń, nie należało do ściśle ich wykonywania. Jeżeli odpowiedniego oporu nie spotyka, idzie śmiało dalej. Jakoż i w danym wypadku poszedł dalej.

W styczniu duchowieństwo parafialne otrzymało od swej władzy nowy komunikat, donoszący o postanowieniu już nie generał-gubernatora, ale przez cesarza wydanem, a raczej aprobowanem. Oto główne ustępy tego komunikatu, przytoczone dosłownie:

„P. minister spraw wewnętrznych w odezwie swej z dnia 24 grudnia 1893 r. st. st. Nr. 6112 zawiadomił władzę archidiecezjalną, że wskutek najpoddańszego jego przedstawienia pod dniem 16 grudnia r. z. Najjaśniejszy Monarcha raczył się zgodzić na postanowienie, iżby z dniem 1 lutego 1894 r. (st. st.) wszelkie korespondencje urzędowe, wychodzące od osób i instytucji duchownych wyznania rzymsko-katolickiego, w guberniach Królestwa Polskiego prowadzone były w języku rosyjskim, z wyłączeniem tych tylko dokumentów, które według prawa kanonicznego powinny być pisane w języku łacińskim.“

Wyjaśnienie władzy duchownej zaznacza, że w korespondencji urzędowej tak z władzą dycezyjalną, jak i świecką, w przedmiotach, nie odnoszących się do kultu religijnego i służby Bożej, szanowne duchowieństwo obowiązane będzie używać języka rosyjskiego, jak również we wszystkich czynnościach aktów stanu cywilnego.“

Jest to zupełne usunięcie języka polskiego i to nie tylko z korespondencji, jeżeli wyrażenie „wszelkie czynności aktów stanu cywilnego“ będzie, a niewątpliwie z czasem będzie dosłownie stosowanem.

Wkrótce rząd rosyjski postąpi znowu parę kroków dalej, zacznie badać, jakie dokumenty według prawa kanonicznego powinny być po łacinie pisane. A z pewnością znajdą się powoli widokom jego rzeczoznawcy, jeżeli nie w kolegium katolickim w Petersburgu, to w Rzymie, w otoczeniu tych prałatów, którzy, jak o. Vanutelli dali się wywieść w pole rządowi rosyjskiemu.

Wprowadzenie języka rosyjskiego do korespondencji a następnie „do wszelkich czynności aktów stanu cywilnego“ będzie przedwczesnym strasznym ciosem dla powagi duchowieństwa i religii katolickiej. Widzimy to na Litwie, gdzie do kościoła, w których odbywa się nabożeństwo dodatkowe w języku rosyjskim, nikt prawie nie uczęszcza dobrowolnie, a księża, t. zw. rytualiści są przedmiotem powszechnej pogardy. Gdyby lud na nas nie tylko w kościele, ale chociażby w zakrystyi usłyszał język rosyjski, byłby przekonany, że jest to wstępem do prawosławia i wprostie swojej odgąbki trafnie właściwy cel rozporządzeń rządowych. Dla ludu katolickim jest nieraz równoznaczny z polskością, ale pamiętać też trzeba, że polskość jest w oczach jego koniecznym atrybutem katolicyzmu. Późnienie duchowieństwa w danej sprawie będzie niezmiernie trudnym wobec miarodawczych dla niego wskazań zwierzchności duchownej z jednej strony, a wymagań gorliwej religijnej i poczucia obywatelskich obywateli — z drugiej. Można się spodziewać, a nawet na pewno liczyć można, że wszystkie argumenty pro i contra sumiennie będą roztrząsane i ściśle wagi, a cała sprawa przedstawiona w Rzymie w właściwym świetle, jako zamach w pierwszym rzędzie na narodowość polską, w dalszym zaś nieuniknionych następstwach na religie katolicką.

A jeżeli władza duchowna zawyrokuje, że następstwem trzeba kres położyć, że trzeba stanowczo powiedzieć *non possumus*, że wyrok ten społeczeństwo nasze nie tylko z należnym posłuszeństwem przyjmie, ale z żywym uznaniem powita. Nigdy w ostatecznym rezultacie walka kościoła szkody nie wyrządzała, owszem z każdej wychodził potężniejszy. Kulturkampf niemiecki najświetniejszym a przekonującym tego dowodem. I w naszych stosunkach dowody takie znaleźć można. Prześladowanie kościoła po 1863 r. zmocniło w społeczeństwie uczucie religijne, uczyniło sprawę katolicyzmu drogą, nawet dla ludzi obojętnych w rzeczach wiary, a nawet dla osób należących do innych wyznań. Kto widział stan rzeczy na Litwie przed 15 laty i w kilka lat później po śmiałym proteście biskupa Hryniewieckiego, kto osacznie przekonał się, że protest ten wielu słabych podniósł, chwiejnych umocnił, zbłąkanych nawrócił, dodał ducha wątpiącym — ten nie ulegnie się walki z prawosławiem i rusyfikacją polityką rządu w zakresie stosunków kościelnych, chociażby nawet walka ta naraziła kościół i społeczeństwo chwilowo na dotkliwe szkody. Całe społeczeństwo we wszystkich warstwach swoich stanie jak jeden człowiek, bez względu na straty i ofiary, w obronie zagrożonej religii katolickiej, tak ściśle związanej u nas ze sprawą narodową.

Ludwik Kossuth.

Rodzina Kossutha, przyjąwszy do wiadomości znane uchwały węgierskiego sejmu, zgodziła się na propozycję reprezentacji Budapesztu, aby przewiezienie i pochowanie zwłok bohatera, jego małżonki i córki odbyło się kosztem stolicy. Eksportację zmarłego w Turynie odłożono do środy, głównie ze względu na liczne deputacje węgierskie, które co chwila tam przybywają.

W środę więc wieczór zwłoki Kossutha wyprawione będą z Turynu. Pogrzeb odhędzie się w Budapeszcie w niedzielę 1 kwietnia o godzinie 10 przed południem. Pochód ruszy z przed wielkiej hali narodowego muzeum.

Mają być poczynione zarządzenia, aby na granicy węgierskiej przyjęto zwłoki z należnymi honorami.

Przygotowania do żałobnego aktu postępują w całym Węgrzech szybko naprzód i mają cechę nad wyraz podniosłą i uroczystą. Wielki komitet zawiązany w Peszcie pod przewodnictwem ks. Gezy Bathyaniego wydał gorącą odezwę do narodu, póra Jokaja.

wspaniały monument. Sama Izba handlowa w Budapeszcie wyznaczyła na ten cel 6000 zlr.

Demonstracje, o których pisaliśmy poprzednio, przybrały na ulkach Budapesztu, zwłaszcza w piątek wieczorem, rozmiary nader poważne.

Policya okazała się bezsilną wobec kilkunastu tysięcznych tłumów, domagających się wywieszenia żałobnych flag na rozmaitych gmachach rządowych i dworskich. Zawezwano nagle wojsko. Zjawili się w kilku punktach miasta dwa pułki piechoty i pułk huzarów. Tu i owdzie przyszło do gwałtownych starć. Na bagnety i szable odpowiadaly tłumy kamieniami. Późnym wieczorem dopiero uspokoiło się zupełnie. Następnego dnia nie przyniosły już wiadomości o rozruchach. Zauważył się gość, że młodzież akademicka nie brała już udziału w rozruchach od chwili, gdy nadeszła od synów Kossutha telegraficzna prośba o zaprzestanie gwałtownych demonstracji. Również uspokajającą wpłynęła cała niemal prasa węgierska wyzywająca społeczeństwo do spokojnego i podniosłego uczczenia pamięci świeżo zgasłego bojownika.

Pisma węgierskie przepełnione są wiadomościami o toczących się w całym kraju przygotowaniach do obchodu pogrzebowego. Jedna myśl, jedno uczucie, związane z nieśmiertelną postacią Kossutha władnie teraz w umysłach i sercach Węgrów. Nie ma nikogo, kto by śmiał uśmuchać się od aktu czci, w którym cały naród, wszystkie warstwy społeczne, wszystkie zawody i wyznania nierozdzielnie biorą udział.

Z prowincji nadchodzi raz po raz peltyce do Sejmu o ustawodawcze uczczenie zasług twórcy potęgi Węgier. Sejm na pierwszym posiedzeniu po pogrzebie ma się tą sprawą zająć.

Izba magnatów zebrała się w sobotę pod przewodnictwem drugiego prezydenta Szlavay'ego, który w gorącej mowie uczcił pamięć Kossutha.

Przegląd polityczny.

Kraków, 27 marca.

Zwróciliśmy w poprzednim numerze uwagę na encyklikę papieską do biskupów polskich, jako na fakt bądź co bądź wielkiej doniosłości politycznej. Zastrzeżyliśmy sobie jednakże wypowiedzenie dokładniejszego sądu o encyklice aż do chwili, kiedy będziemy mieli dostojną osnowę tej encyklicy papieskiej, ponieważ w telegraficznym streszczeniu polityczna tendencja encykliki, mianowicie w stosunku do rządu i władz rosyjskich, nie jest dosyć wyraźnie uwidaczniona. Nadmieniam przytem winniśmy, że do wczorajszego telegramu naszego wkłada się myślka, która zmienia myśl odnośnego ustępu encykliki. W encyklice mianowicie Leon XIII wspominał nie o swoim poczuciu sprawiedliwości, lecz mówił z uznaniem o „życzliwości i poczuciu sprawiedliwości cara“. Potem sprostawianiu nasuwają się nam większe jeszcze wątpliwości co do istotnej tendencji politycznej tej niezwykłej enuncjacji papieskiej. Że w ogóle zastrzeżenie nasze było potrzebnem, dowodzi tego rozmaite i nader odmienne przyjęcie, jakiego doznała encyklika u rozmaitych organów prasy polskiej.

Gazeta Lwowska wysławia rozum polityczny Leona XIII i z wielkim entuzjazmem przyjmuje tę enuncjację, jako dowód życzliwości i pieczołowitości papieża w stosunku do Polaków. *Natomiast Dziennik Polski* wyraża nader krytyczną opinię o encyklice papieskiej i pisze między innymi: „Encyklika jest jaskrawym dowodem drugoczącej wszystko przewagi wpływów rosyjsko-francuskich w Watykanie. Trudno zaiste oprzeć się nawalniczym uciążliwym, trudno powstrzymać okrzyk żalu i rozpacz, wprost niepodobna nakazać sobie milczenia, gdy się czyta ten ostatni elaborat watykańskiej polityki... Nie! to nie pismo Leona XIII rzuciło na papier — jakby na uragowisko zbolalał milionom gnębionych przez inowiercę synów św. Kościoła. — te zimne, jak stal i jak stal pierś naszą przesywające komunały i fałszywe konwenjenty-watykańskiej z roku 1882, o tępieniu ducha, obrażającego władze świeckie, o poczuciu sprawiedliwości u cara, o gwarancjach, płynących z konwenjenty wspomnianej na korzyść katolickiego duchowieństwa w Rosyi. Toż słowo w słowo tak samo przemawiają organa, stojące na usługach Pobiedonoscewa i synodu petersburskiego, ilekroć usiłują wobec Europy brnąć w obronę ucisk straszny, jaki panuje w caracie wobec katolicyzmu; toż tak, a nie inaczej wystylizowały tego rodzaju encyklikę, dajmy na to p. Izawskij, gdyby mu ją wystylizować kazano! Nie i sto razy nie! Ta encyklika ogłoszona chyba nie jest dzieckiem Leona XIII... Czyż stosując swe admonicje arcybiskupskie do polskiego episkopatu, mógłby ten dobry ojciec w istocie zapomnieć o zaakcentowaniu unitów podlaskich, o niedawnej rzezi w Krozach, o ustawicznym kasowaniu kościołów katolickich na Litwie, o trwających bez przerwy „zsyłkach“ w głąb Rosyi duchowieństwa katolickiego, o owych nieprzeleczonych ofiarach z ludu polskiego, konających zwolna wśród stepów sybirskich za swe gorące przywiązanie do wiary ojców swoich?... i t. d.

Dziennik Poznański, wstrzymuje się ogólnie z wypowiedzeniem stanowczego sądu o encyklice, czuje się jednak „w obowiązku złożenia Ojcu św. wyrazów wdzięczności za jego pamięć o narodzie naszym i za uznanie przezeń niepodzielnej łączności wszystkich dzielnic dawnej Polski, pomimo dokonanych na niej podziałów“.

Z głosów pism obcych notujemy dzisiaj tylko głos praskiej *Politik* ze względu na słuszną uwagę z jaką pismo to zwraca się do „Biura korespondencyjnego“ w następujących słowach: „Encyklika papieża do biskupów polskich dostarczona dziennikom w wyciągu, w którym najważniejsze ustępy enuncjacji papieskiej są prosto z zatrąconej. Podczas gdy szpaltowe mowy ministrów otrzymujemy zwykle *in extenso*, z encykliką papieską, posiadającą nietylko religijne, ale również i wielkie znaczenie polityczne, załatwia się biuro w kilkunastu słowach“.

Z Austro-Węgier.

Jedno z lwowskich pism donosi, że hr. Hohenwart zamierza cofnąć swój projekt reformy wyborczej wobec oporu, na jaki natrafił we

własnem stronnictwie. Wiadomość tę powtarzają wiedeńskie dzienniki, a choć ona jest bardzo prawdopodobną, wymaga przecież potwierdzenia.

Tymczasem poseł dr. Magg wystąpił z „nowymi“ myślami na sejmiku relacyjnym w Potendorf. Poseł ten godzi się bezwarunkowo na utworzenie nowej kurii wyborczej i w tem nie ma nic oryginalnego. Nie odznacza się również oryginalnością żądanie jego, aby liczba posłów, których ma wybierać ta kurja, wynosiła nie 43, jak proponuje rząd, lecz 100, co oczywiście byłoby o wiele sprawiedliwszem. Oryginalność pomysłu polega w oznaczeniu warunków, od których zależeć ma prawo głosowania w nowej kurii. P. Magg proponuje, aby prawo wyboru miał każdy, kto opłaca bezpośrednie podatki, jest żonatym, wypełni służbę wojskową i ma własne mieszkanie. Płć piękna! wyświadczenia niezamężna, powita zapewne projekt dra Magga z uniesieniem. Ustawy wyborcze nie istnieją jednak na to, aby podnieść chęć do małżeństwa.

W niedzielę rozpoczął się w Wiedniu czwarty zjazd stronnictwa socjalno-dem. Na zjazd ten zapowiedziano przyjazd 140 delegatów ze wszystkich ziem austriackich. Z Niemiec mieli przybyć Bebel, Singer, Gerisch i inni. Z powodu znacznego udziału Czechów obrady toczyć się będą po niemiecki i po czesku. Zjazd ma potrwać 8 dni, w ciągu których ma się odbyć wielkie zgromadzenie ludowe.

Z prasy rosyjskiej.

Z powodu śmierci Kossutha *Warsz. Dziennik* pisze między innymi we wstępnym artykule: „Zasługi Kossutha dla jego ojczyzny były tak wielkie, że zupełnie naturalną wydaje się nam głęboka boleść węgierskiego narodu po stracie najwzjęzszego z węgierskich patriotów... Kossuth złożył te fundamenty, na których rozwija się dzisiejsze państwo węgierskie. Ale dla osiągnięcia głównego celu, tj. wyzwolenia Węgier z pod władzy centralistycznej Metternichowskiej Austrii Kossuth zmuszony był aż do szwiniarni rozbudzić narodowe poczucie Węgrów i stąd główny jego błąd, że zainaugurował politykę obrażającą nietylko madyaryzacji Słowian: Słowaków, Serbów i Kroatów. Jego system budowania państwa węgierskiego na grobach Słowian wywołał powstanie, które dało możność cesarskiemu rządowi skorzystać z tej walki rasowej na Węgrzech dla celów własnych, — i udało się stłumić rewolucję węgierską za pomocą dwóch czynników słowiańskich: wojsk rosyjskich i słowiańskiej rucbawki pod dowództwem band Jelačića. Powinno to być na przyszłość ostrzeżeniem dla narodu węgierskiego...“

Przechodząc z kolei do obecnych stosunków politycznych *Warsz. Dziennik* staje się nieproszonym doradcą politycznym Węgrów i pisze, oczywiście nie z poczucia szlachności, lecz z niewątpliwie do Austro-Węgier, jako całości państwowej: „Wobec ewentualnej likwidacji Austro-Węgier naród węgierski powinien być odpowiednio przygotowany. Węgrzy powinni być koniecznie zjednać sobie Słowian, a w tym celu muszą koniecznie zaniechać przesładowania żywołu słowiańskiego na Węgrzech, a w Austrii podać rękę Czechom. Czesi bowiem walczą obecnie o to, co Węgrzy posiadają już od roku 1867, a co jeszcze stanowi dla nich pęta. Okazując poparcie dążnościom czeskim, Węgrzy przyspieszyliby własne wyzwolenie, i chwila urzeczywistnienia ideału czeskiego byłaby hasłem do zupełnego uniezależnienia Węgier. Wcześniej bowiem czy później, walka ze Słowiańszczyzną stanie się dla Węgrów niemożliwą podobnie jak i dla Niemców, bo zarówno na Węgrzech, jak i w Austrii Słowianie większość stanowią.“

Kościuszkowska rocznica.

„Gwiazda“, stowarzyszenie krakowskiej młodzieży rękodzielniczej, urzędują ku uczczeniu sejnej rocznicy przysięgi Tadeusza Kościuszki w czwartek 29 b. m. o godz. 8 wieczór uroczysty w sali Stow. ręk. „Zgoda“. Program złożony z odczytu, gry na fortepianie, deklamacji, śpiewów chóralskich. Nadto amatorzy odegrają „Tadeusza Kościuszkę“, obraz historyczny, osnuty na tle życia bohatera w 4 odsłonach, nie przedstawiony dotąd na żadnej scenie polskiej.

W Wojnie z obchodzoną będzie uroczystość Kościuszkowska w dniu 4 kwietnia. Już 3 kwietnia wieczorem oznajmia wystrzały moździerzy rozpoczęcie uroczystości i wtedy też będzie miała miejsce ogólna iluminacja miasta.

Nazajutrz odprawionem będzie pamiętkowe nabożeństwo w kościele parafialnym ze współudziałem cechów. Tow. „Sokół“ i włościan okolicznych, podczas nabożeństwa jeden z tut. księży wygłosi stosowne kazanie. Wieczorem tego samego dnia odbędzie się staraniem i w sali „Sokoła“ zastosowany do uroczystości wieczorek z przemową, przedstawieniem 3 aktu „Kościuszki pod Racławicami“ i apoteozą Kościuszki. Dla ludu odbędzie się także samo bezpłatne przedstawienie z odczytem w najbliższą niedzielę dogodną. Możliwy dochód przeznaczony na „Szkołę ludową“ i „fundację Kościuszkę“.

W Tarnopolu zawiązany komitet ułożył następujący program uroczystości:

W sobotę dnia 7 kwietnia br. odegrają amatorzy sztuki dramatycznej w sali „Sokoła“ „Kościuszkę pod Racławicami“.

W niedzielę dnia 8 kwietnia b. r. z braskiem dnia obwieszcza rozpoczęcie uroczystości wystrzały moździerzy i pobudka odegrana po ulicach przez kapelę Towarzystwa przyjaciół muzyki w Tarnopolu — następnie odprawione będzie o godz. 10¹ przed południem w rz. kat. kościele parafialnym solenne nabożeństwo łacińskie i Msza św. wedle obrządku gr. kat. — z odpowiednim kazaniem, w którym udział wezmą wszystkie miejscowe stowarzyszenia i korporacje gremialne, tudzież zaproszony lud wiejski z najbliższych włości.

Po nabożeństwie nastąpi odsłonięcie tablicy pamiątkowej przy jednej z ulic, którą zarząd miasta Tarnopola nazwie „ulicą Kościuszką“ — stąd uda się komitet do sali „Sokoła“, gdzie nastąpi ogłoszenie zaproszonych włościan w towarzystwie reprezentantów wszelkich warstw społeczeństwa, a następnie przedstawione będą żywe obrazy rozmaitych scen z dramatu „Kościuszko pod Racławicami“ z odpowiednim objaśnieniem dla ludu wiejskiego.

Wieczorem wreszcie oświetlenie miasta i pochód z lampionami przy odegraniu odpowiednich utworów przez kapelę Towarzystwa przyjaciół muzyki.

Rada miasta Kęt na posiedzeniu swem, dnia 21 marca b. r. odbytem, wybrała komitet, składający się z pp. dra Dworzańskiego Karola, Zajączka Franciszka, ks. Krzeczowskiego Marcelo, ks. Ksieszy Marcina, Sokalskiego Eustachego, Krzysztoforowkiego Edmunda i Kłodzińskiego Zygmunta, który zajmie się urządzeniem uroczystego obchodu narodowego sejmicy „rocznicy przysięgi Tadeusza Kościuszki“.

„Sokół“ krakowski.

Tegoroczne sprawozdanie Wydziału krakowskiego Towarzystwa „Sokół“ świadczy o coraz pomyślniejszym, postępowym rozwoju tej pozytywnej instytucji. Wprawdzie z końcem roku 1893 wykazują księgi „Sokoła“ liczebnie mniejszą liczbę członków, bo 978, gdy w roku poprzednim było ich 1.050 — lecz pod względem finansowym dochód z wkładek w r. b. przedstawia się o wiele korzystniej, gdyż w ciągu roku 1893 wykreślono z powodu przesiedlenia się, niezapłaconych wkładek i t. p. 383 członków, tak, że w pierwszej chwili pozostało tylko 667 członków, w ciągu roku 1893 przybyło jednak nowych członków 311, a już w pierwszych miesiącach b. r. wpisano się przeszło 60 nowych członków tak, że obecnie „Sokół“ krakowski liczy z pewnością przeszło 1.000 członków, płacących rzeczywiście swe wkładki. Dochód z wkładek wynosił w roku 1893 przy 978 członkach 4.704 zlr. 50 ct., gdy w r. 1892 przy 1.050 członkach wynosił tylko 3.632 zlr. 25 ct.

Wydział „Sokoła“, korzystając ze wzrostu funduszy, a czyniąc zadość coraz dotkliwiej odczuwaniu się dającej potrzeby, postanowił dobudować do gmachu dzisiejszego przy ulicy Wolskiej od strony Rudawy wzdłuż sali jedną wielką szatnię; a na piętrze drugą szatnię, obie połączone wprost ze salą, zaś przy budynku od strony miasta wybudować na dole 3 pokoje, a na pierwszym piętrze salę na posiedzenia wydziału i na kancelaryę. Przez te przybudowania, których plany już są gotowe, uzyskała sala gimnastyczna boczne lokale wygodne i obszerne na szatnie, wskutek przybudowań będzie „Sokół“ w stanie w szatni, na pierwszym piętrze zbudować się mającej, urządzić strzelnicę i sformować oddział strzelcki, w pokojach na dole przybudować się mających będzie w możności pomieścić oddział kolarzy, który sformować i uposażyć jest jego zadaniem.

Również doświadczenie nabyte z prowadzenia szkoły jazdy konnej przez rok ubiegły przekonało, że „Sokół“ taką szkołę utrzymywać może i powinien. Szkoła taka utrzyma się sama, jeżeli mieć będzie własną ujeżdżalnię. Nawet wspieranie tej szkoły z funduszy ogólnych „Sokoła“ jest wskazaniem, bo wszystkie działy z ogólnego funduszu „Sokoła“ są wspomaganie, a szkołę jazdy konnej „Sokół“ utrzymać powinien w myśl postanowień swych statutów, bo szkoła taka jest potrzebem dla ćwiczeń fizycznych, daje możność nawet mniej zamożnym wyuczyć się i pielęgnować sport jazdy konnej.

Rok doświadczenia pouczył wydział „Sokoła“, iż dzierżawa ujeżdżalni miejskiej jest za drogą i dlatego wypowiedział on gminie najem lokalu z dniem 1 lipca b. r., przyczem oświadczył, że gotów jest zatrzymać najem ujeżdżalni nadal za takim czynszem, jaki poprzedni sprawozdawca płacił. „Nie wiemy — czytamy w sprawozdaniu wydziału — co gmina postanowi i dlatego, aby utrzymać szkołę jazdy konnej, zarządaliśmy wygotowanie planów i kosztorysów na budowę własnej ujeżdżalni na gruncie „Sokoła“ przy ulicy Wolskiej. Przez wybudowanie ujeżdżalni zakupie boisko letnie i dlatego postanowiliśmy zakupić od gminy miasta Krakowa z parceli dawniej skarbu wojskowego własny obszar około morga i ofiarowaliśmy gminie miasta Krakowa taką cenę, jaką gminę ten gruntu kosztuje. Jeżeli się nam uda kupno tego gruntu około morga od gminy, połączymy go wtedy mostem przez Rudawę z naszą posiadłością a na tym gruncie nabytym urządzimy boisko do ćwiczeń, tor jazdy dla kolarzy, ujeżdżalnię otwartą i pływalnię, jakiej Kraków nie posiada. Tym sposobem zostaną skompletowane wszystkie główne działy ćwiczeń fizycznych, jakie w statucie naszym są zakreślone“.

Funduszy o tak znaczne wydatki dostarczyć mają — o czem sprawozdanie nie wspomina — dwa znaczne spadki, jakie Towarzystwo odziedziczyło, mianowicie spadek po ś. p. Stanisławie Rogowski i po ś. p. Franciszku Smieszkiwiczu. O wysokości tych spadków, złożonych niemal wyłącznie z realności w mieście, będzie można mówić dopiero po ich sprzedaniu.

Grono nauczycielskie, na którego cele stoi dr. Tyszecki, składało się z 24 członków; z tych sześciu egzaminiowanych. Podobnie jak Towarzystwo, tak i grono nauczycielskie w pierwszym rzędzie brało udział w publicznych wystąpieniach Towarzystwa i organizowało wieczorki popisowe, które wogóle bardzo korzystnie sprawowały wrażenie.

Pomijając szczegóły kierowania i organizowania ćwiczeń gimnastycznych podnieść należy, iż nauka gimnastyki dla dzieci wcząt przeszła w roku zeszłym z rąk nauczycieli na uzdolnionego i poprzednio w krakowskim „Sokole“, tak teoretycznie, jak praktycznie wykształconego nauczycielki. Od września r. z. nauki gimnastyki dla 122 uczennic udziela pani: Swobodówna Józefa, Halansówna Józefa, Riedlówna Zofia i Graffówna Elżbieta.

W oddziałach męskich i żeńskich brało ogółem w ćwiczeniach udział 1169 osób; z tego członków Towarzystwa (w dwóch oddziałach) 241, uczniów Towarzystwa 150, uczennic 122, przodowników 22, szermierzy 18, uczniów szkół średnich 592, członków grona nauczycielskiego 24. „Z przykrością zauważamy musimy — pisze wydział „Sokoła“, — że liczba uczniów szkół średnich w tym roku zmalała o połowę. Nie wiemy, czemu to obojętność u młodzieży szkolnej w ćwiczeniu ciała przypisać, i to tem bardziej, że okólniki ministerjalne zalecają gorąco pielęgnowanie sił fizycznych przez uczęszczanie

do zakładów gimnastycznych, a na brak ucznia obecnie przy jednorazowej nauce przecież uskarżać się nie można“.

W roku ubiegłym oddział wioślarski składał się 31 członków czynnych. Komitet jazdy składał się z I-go sternika Gędkła, II-go sternika Antoniego Piotrowskiego, z zastępców Riedla, Lipczyńskiego i Miszkiewiczza; gospodarzem przystani był Józef Rudnicki. W dniu 20 maja otwartą została uroczystość przystań, a w dniu 28 paźdz. została uroczystość jazda wodna zamknięta. Przez 5 miesięcy prawie codziennie odbywały się ćwiczenia i szkoła jazdy na Wiśle. Księga jazdy obejmuje codziennie każdy wyjazd wioślarza i jego powrót z oznaczeniem dokładnym godziny pobytu na wodzie. Wioślarze nasi brali udział w Wiankach; w dniu 7 i 23 lipca urządzili wycieczkę pod Belany, 13 sierpnia przy wysokim stanie wody wycieczkę z zaproszonymi gośćmi do Niepolomic, 15 i 21 sierpnia 2 wycieczki do „Rzymu“ pod Bielaniem; 3 września udali się wioślarze ze wszystkimi swoimi łodziami rasowymi i zwykłymi zieloną przybraniemi pod wodzą sternika Gędkła i gospodarza przystani Rudnickiego do Mogiły, gdzie wykonane zostały wycieczki na łodziach rasowych i zwykłych. Oprócz 8 dawnych łódek, będących własnością Towarzystwa, sprawił oddział wioślarski w ubiegłym roku 4 nowe łodzie. Inwentarz co do łodzi musi jednak być skompletowanym, ponieważ każdy gatunek łodzi rasowych powinien mieć przynajmniej 2 sztuki jednakie, któreby do wycieczek użyte być mogły, a właśnie dotychczasowe łodzie tego kompletnie nie mają i to jest przeszkodą, że wprowadzenia wycieczki, chociażby krajowej, z powodu braku kompletności łodzi wykonanie nie można. Wydział „Sokoła“ poprze też w najbliższym czasie znacznym zasiłkiem ten oddział na sprawienie potrzebnych inwentarzy, skoro tylko regulacja funduszy spadkowych przeprowadzona zostanie. Wedle zestawienia rachunkowego rok ubiegły skończył oddział wioślarski niedoborem w kwocie 243 zlr. 96 ct. Niedobór ten spowodowany został sprawieniem nowych łodzi, wioseł i przyrzędów.

Szkoła jazdy konnej „Sokoła“ weszła w życie dnia 12 grudnia 1892 r. Od otwarcia po koniec roku 1893 zapisało się na naukę mężczyzn 136, kobiet 29, uczniów 45 razem osób 210. Razem od 12 grudnia 1892 do 31 grudnia 1893 odbyło 5014 lekcji jazdy konnej. W obliczeniu tem jednak wzięto za podstawę 365 dni roku, z doliczeniem 19 dni grudnia 1892 r.; gdy jednak w rzeczywistości po odruczeniu niedzieli, świąt uroczystych i przerw spowodowanych jarmarkami i kwaternikiem wojska weźmiemy 250 dni, w których lekcje się odbywały, wypadnie w przecięciu na każdy dzień 20 lekcji. Z 210 osób biorących lekcje jazdy konnej 13 nie należało do „Sokoła“. Prócz lekcji, wypożyczano także konie na spacer osobom, które dostatecznie koniem powodować umiały. Spacerów takich odbyło 457, w których po większej części brali udział uczniowie szkoły jazdy „Sokoła“ z małym wyjątkiem tych, którzy gdzieindziej w jeździe konnej się ćwiczyli.

Z końcem roku ubiegłego posiadała szkoła jazdy 7 koni własnych i 3 wojskowe.

Nie wchodząc w szczegóły przyznać trzeba, że „Sokół“ krakowski jest w pełnym rozwoju, jak tego dowodem z każdym rokiem wzrastająca liczba członków i coraz bardziej ożywiona działalność w poszczególnych działach. Nie wątpimy też, że poparcia, jakiego dotąd „Sokół“ nasz ze strony poważnych sfer obywatelskich doznawał, nie braknie mu także na przyszłość. Obywatelstwo krakowskie może dumnie być z instytucji, która tak się świetnie rozwija i tak szczerze oddaje się społeczeństwu za daną jej pomoc.

Dzień ofiary.

W *Słowie Polskiem*, dwutygodniku, wydawanym we Lwowie, znajdujemy artykuł, którego treść najzupełniej podzielamy. Brami on dosłownie:

Hold mamy złoty niedługi jednej z najwznioślejszych chwil upadającej Polski i jej pierwszemu obywatelowi — Kościuszce... Nie wątpimy, że z tą godnością, jaką wielkim, choć nieszczęśliwym natomem przystała, postępować będziemy za śladami tych wspomnień dumnie, poważnie i święcie. Przecież w ramsach tych uroczystości, chociażby one najwspanialszej wypaść miały, jeśli się ograniczyć mają do hymnów pochwalnych, zdołamy pomieścić tylko chwilowy zapal i efektowne, choć szlachetne uczucie... Tymczasem rocznica Kościuszkowska wymaga od nas czegoś więcej. Wypadki i ludzie z owej epoki mają prawo żądać od narodu polskiego, aby po stu latach, to trzele i czwarte pokolenie pogrobówców, zdobyło się na trwały obchód narodowy, na głębsze i silniejsze przejście się i zrozumienie tych chwil, które uczcił zamierza.

Jęśli to był posiew stuletni? — powinniśmy się już zdobyć na garstkę omlotu...“

W powstaniu Kościuszkowskim widzimy przede wszystkim: bohaterstwo i poświęcenie, uznajemy je za pierwszy krok zrobiony naprzód w celu nabywania telenia ludu. Służnie też ze czcią wymawiamy imię tego człowieka, który pierwszy do gwary ludowej wniósł nieznaną w niej dotąd wyraz „Ojczyzna“.

Ale nie zapominajmy przytem, że były to zarazem i chwile wielkiej ofiarności publicznej. Na ołtarz Ojczyzny znoszono wówczas wszystko! Ludzie pozabawieni praw stawali w szeregiach, bezbronni szli z kosami, wydziedziczeni składali pieniądze, pańszczyźniani dostarczali żywności. Historyk nasz Korzon powiedział, że: „narod wycieńczony, zgubiony, skażony przekupstwem możnych, a jednak w pierwszych kilku miesiącach powstania zdołał wystawić przeciw nieprzyjacielowi 149.000 żołnierzy i złożyć w ofierze 25 milionów złp.“ Były to zatem dni bohaterstwa i ofiarności publicznej...“

A my dzisiaj, pragnąc uczcić te chwile, mielibyśmy się zdobyć w swej ofiarności tylko... na bilety wstępu na Kościuszkowski wieczorek? Zabawić się, choćby z pietyzmem, pokrzepić tylko skromne reszki słuchaczy? I nie więcej po uad to?

Powiedzmy sobie raczej:

Dzień 4 kwietnia 1894 r., jako setną rocznicę bitwy Racławickiej, uznajemy za: **Dzień ofiary.**

Każdy Polak obowiązany jest w dniu tym złożyć choćby najdrobniejszy da-

tek na cele potrzeb narodowych, a zwłaszcza oświaty ludowej.

Rzucając myśl samą, a pragnąc, aby ona przyjęta została przez najszersze kręgi polskiego społeczeństwa, nie chcemy kępować nikogo w tej ofiarności, ale pozostawiamy cel do uznania i woli każdej jednostki.

My ze swej strony przemawiamy na rzecz Towarzystwa „Szkoły Ludowej”.

Dzień 4 kwietnia w ten sposób uczony, sądząc po wielkości ofiar złożonych w tym dniu, stałby się zarazem pierobrem naszej żywności i siły. Jeżeli bowiem historycy, badając dawne dzieje na podstawie złożonego świętopiętra, obliczają siłę ludności niektórych państw ówczesnych, to my przy takim ofiarnym spisie łatwo moglibyśmy obliczyć stan czynny własnego społeczeństwa.

Wiemy, że urzeczywistnienie tej myśli potrzebuje silnego poparcia we wszystkich sferach bez różnicy przekonań. W pierwszym rzędzie prasa polska oddadłaby tu mogła wielką służbę, a o przyjęcie myśli tej i urzeczywistnienie jej w polskim społeczeństwie jesteśmy spokojni.

Świętym zatem dzień 4 kwietnia: Dniem powszechniej ofiary!

Kronika.

Kraków, 27 marca.

Książę kardynał Dunajewski udzielił w Wielką sobotę święceń w swej kaplicy domowej. Święcenia dyakonu otrzymał następujący alumni tuższego seminarium teolog. Michał Brzeziński, Jan Pięta, Franciszek Halota, Franciszek Jabłoński, Czesław Łukasik, Józef Michniak, Józef Szwed i Oskar Rudzki z T. J. Piotr hr. Lasocki otrzymał święcenia mniejsze; nadto Andrzejowi hr. Potockiemu u dzielił książę kardynał Sakramentu Bierzmowania.

Świąteczny numer naszego pisma (69) z daty 25 b. m. pomimo znacznie zwiększonego nakładu, w zupełności został wyczerpany. Pomimo najlepszych chęci, ze względu na pociągające rozbranie kolumn nie możemy wykonać drugiego nakładu, byłby on bowiem zbyt kosztownym.

Na uroczystości Kościuszkowską w przyszły piątek 30 b. m. wydajemy również numer pamiątkowy z portretem bohatera w całej postaci, odbitym na trwałym papierze. Nakład będzie znacznie zwiększony. — wszakże nauzeni doświadczeniem, prosimy osoby z prowincji przedwysłać, życząc sobie numer ten otrzymać, aby wcześniej nadsyłały zamówienia, spóźnionych bowiem nie moglibyśmy uwzględnić.

W sprawie budowy pomnika Mickiewicza otrzymujemy następujące pismo: Szanowna Redakcjo! Wobec szerzących się pogłosek o przyczynach zętki w wykonaniu pomnika Mickiewicza upraszam Szanowną Redakcję o łaskawe pomieszczenie w łamach dziennika następujących faktów: 1) Pan architekt W. Ekielski widział w styczniu br. kolosalną figurę Mickiewicza odlaną w brązie w pracowni Nelly'ego.

2) Zwłoka w nadesłaniu figury tej do Krakowa została spowodowana, że odlewania Nelly'ego w Rzymie popadła w konkurs, w skutek czego wydanie figury wzięty p. Rygierym napotkało na prawie trudności i gdy obecnie konkurs Nelly'ego został zakończonym, p. Rygierym listem z dnia 20 marca b. r. donosi, że figurę Mickiewicza do Krakowa wysłał.

3) P. Rygierym według listów z dnia 4 i 20 marca przejechał do Krakowa celem zupełnego wykończenia pomnika w maju br.

4) Według kontraktu, zawartego z p. Rygierym, wszelkie części pomnika rozpocznie, dokonane, wszelkie nawet projekty są własnością komitetu.

Wobec powyższych faktów sprawa wykonania pomnika postępuje prawidłowo, a wszelkie pogłoski i obawy są bezpodstawne.

Proszę przyjąć wyrazy itd. Dr. Władysław Leopold Jaworski, członek komitetu.

Świętom sprzyjała piękna pogoda, to też ruch był na ulicach w obu dniach prawdziwie świąteczny. W niedzielę tłumy pobudnych dążyły do kościołów, a do najbardziej przepięknie należała katedra na Wawelu i kościół N. P. Maryi. Do katedry naszej na Wawelu jest tylko jedno wejście z podwójnymi drzwiami, należałoby więc zarządzić, aby wchodziły jednej, wychodzący drugiej strony się trzymali, bo tylko tym sposobem da się uniknąć ścisłu. W kościołach najliczniej uczęszczanych za granicę system taki wszędzie jest zaprowadzony, a u nas staje się niezbędnym przynajmniej na czas odpustów i przewidywanego tłumnego przybywania pobożnych.

Wczoraj tysiące Krakowian dążyło na Emmaus ku Zwierzyniowi do kościoła św. Salvatora.

Ważne zgromadzenie Tow. „Sokół” odbędzie się jutro we środę 28 b. m. o godz. 7 wieczorem. Ponieważ chwila dla bytu Towarzystwa jest poważna, wymaga zatem, aby członkowie „Sokoła” zechcieli się zebrać wczesny bez wyjątku o ile to jest możliwe. Od obecności jak największej liczby dojrzałych i poważnych ludzi zależy będą losy Towarzystwa.

W Towarz. muz. „Harmonii” odbyło się wczoraj we własnym lokalu „Święconie”, które poświęcił ks. Bukowski wikary katedralny. Prezes towarzystwa dr. Henryk Jordan przemówił do licznie zgromadzonych członków w podniosłych słowach o wytrwałości, jedności i zgodzie. Wzniesiono liczne toasty, w których mowcy poruszyli myśl, by wystosować odezwę do obywateli i mieszkańców miasta Krakowa o poparcie materialne tyle pożytecznego Towarzystwa, zwłaszcza takiego, które przy wszystkich uroczystych obchodach narodowych nie miało przyczynia się do ich uświetnienia.

O godz. pierwszej grała „Harmonia” w rynku i przed pomieszczeniem delegata, rządy dworu p. Lasowskiego, a imieniem Towarzystwa złożył życzenia p. Delegatowi sekretarz Towarzystwa p. Henryk Olszewski.

W „Związku literackim” — środę dnia 28 marca o godz. 7 wieczór odczytany będzie dramat J. S. Echebarria o: „Święty czy szalony” (O Loura ó Santidad) Członkowie mogą wprowadzać gości.

W „Zgodzie”, Stowarzyszeniu rękodzielników krakowskich, odbędzie się dla członków w niedzielę d. 1 kwietnia uroczysty wieczór ku uczczeniu Tadeusza Kościuszki.

Z teatru. Jutro we środę grany będzie po raz trzeci „Kościuszko pod Racławicami”, we czwartek

wesoła krotoczwila Jordana p. t. „Myszy bez kota”. przedstawienie skończy obrazek Leopolda Swiderskiego „Dzieciaki”. Artyści nasi przygotowują obecnie najnowszy utwór Zygmunta Sarnockiego „Uroczyste oczy”. Nowość ta ukaże się na scenie w ciągu przyszłego tygodnia.

Bezpodstawne aresztowanie. Od jednego z urzędników rządowej instytucji otrzymujemy pismo, w którym opisany fakt bezpodstawnego aresztowania na ulicy powtarzamy bez komentarza:

„Wracałem wczoraj 23 marca o godzinie 1 1/2 po południu ulicą Bożego Ciała z Krakowa do Podgórzka, gdy w tem jakiś środnikiem ulicy idący jegomość nagle przystępuje, a wskazując na mnie palcem, podniesionym głosem zapytuje: „kto pan jesteś?”. Zdziwiony tem zachowaniem się i oburzony niegrzecznością pytania, pochodzącego, jak mi się w pierwszej chwili zdawało, od podochoczonego napaśnika, zapytałem wzajemnie: „a kto pan jesteś?”. Na to pan ów, nie zmieniając wcale tonu, odpowiedział mi: „jeżeli o to pana pytam, to mi pan ma odpowiedzieć”. Tylko znużeniu memu przypisać mogę, że na tyle niegrzeczności od wszelkiego unięsienia się powstrzymał i zimno nalegał, aby pan ten powód swego żądania mi wyjaśnił. Po wielkich kłopotach dopiero dowiedziałem się, że jest on agentem policyjnym, na dowód czego pokazał mi orzełka, „proszę ze mną” zawołał. Jakkolwiek spieszyłem na oznaczoną godzinę do moich służbowych obowiązków, widząc, że ludzie koło nas zbiegają się zaczynają, nie sprzeciwiałem się dalej i poszedłem, pragnąc wydobyc się z tej przykrej sytuacji. W biurze policyjny usłyszałem dopiero, że przyprowadzono mnie dlatego, że agent policyjny p. Bronisław Karz uważał mnie za anarchista jakiegoś Lisowskiego. Na uzalenie się moje przed urzędnikiem na obęście p. Karza poradono mi, abym się udał na drogę sądową.

Dyrekcję teatru lwowskiego objął jak nam donoszą ze Lwowa p. Zygmunt Przybylski, znany ko medyopisarz, który prowadzić będzie teatr wspólnie z dr. Hanr. Szydłowskim, dotychczasowym współnikiem p. Schmitta.

Młodzież politechniki lwowskiej wjechała do pułkownika Zygmunta Miłkowskiego (T. T. Jeża) następujący telegram:

„W siedemdziesiąt rocznicę urodzin Twoich zęgodny obywatelu, który przez całe życie czynem stwierdziłś gorącą miłość Polski, szliśmy Ci wyrazy najgłębszego szacunku i wierzmy w to mocno, że praca Twoja obfito wyda plony.”

Również do rodziny Kossuta, bawiącej w Turynie posłała młodzież ta telegram następujący:

„Z powodu śmierci jednego z największych bohaterów, z którym dziadkowie nasi za swobodę walczyli, szliśmy Jego rodzinie wyrazy najgłębszego współczucia.”

Zmarli. Julian Giźbert-Studnicki herbu Prus I, właściciel dóbr, zmarł w Kormanicach, przeżywszy lat 64.

Szymon Śliwiński, znany w mieście naszym właściciel pracowni ślusarskiej przy ulicy Floryańskiej zmarł wczoraj przeżywszy lat 65.

Franciszek Bandura, woźny Towarzystwa wazjemych ubezpieczeń, zmarł w Krakowie w 73 roku życia.

Nowa zdobycz w naszym przemyśle tkackim. Z Krosna piszą do nas: Były uczeń wyższej szkoły przemysłowej w Krakowie p. Władysław Bernadzikiewicz po ukończeniu wydziału mechaniki zapisał się z 1 września 1893 jako zwoływający uczeń krajowej szkoły tkackiej w Krośnie, a pracując z wielkiem zajęciem w tej szkole, wynalazł autmatyczny przyrząd do przerzucania czołenka. Dziś przerzucaczka pracą ręką czołenka, a lewą musi zbijać, przyrząd zaś p. Bernadzikiewicza uwalnia tkacza od przerzucania czołenka ręką, przez co przy grubych i szerszych tkaninach zyskuje tkacz na siłę i czasie. Gdy bowiem tkacz przerzuci czołenka ręką musi w tej chwili przyjąć w pomoc lewą rękę do zbijania wątku. Przyrząd p. Bernadzikiewicza pozwala tkaczowi stale oboma rękami zbijać wątek, nie oglądając się na przerzucanie czołenka. Tym sposobem zamiast ręką w 1 minucie 50 razy, no wy przyrząd 100 razy w tym samym czasie czołenka przerzuci. Jaki będą dalsze korzyści z tego wynalazku, to ocenią zawodowi znawcy, cięszcy się jednak wypada, że są w naszym kraju ludzie dążący do podniesienia przemysłu tkackiego, ale też trzeba ich usiłowania nalezyicie poprzeć. Dyrekcję krajowej szkoły tkackiej w Krośnie należy się w tym względzie uznanie. A że komisja krajowa dla spraw przemysłu na każdym kroku popiera usiłowania ludzi, zajmujących się przemyśłem, przeto nie ulega wątpliwości, że się wynalazkiem tym młodziego człowieka zajmie.

Może uprzedzamy sprawozdanie dyrekcji pomiennej szkoły, ale to nie zmienia faktu. W naszym kraju przemysł tkacki jest już tak szeroko rozwinięty, że wiadomości ta, sądzimy, nie bez interesu będzie tak dla zawodowych tkaczy, jak i dla ludzi, opiekujących się tym przemysłem.

Andrychów, 23 marca. (Koresp. N. Reformy). Jęzozce w lntym br. w pobliższej nam gminie Ro czyny odbyło się uroczyste otwarcie czytelnicy ludowej, co zwdzięczyć należy usilnym staraniom kilku ludzi z inteligencji naszego miasteczka, którzy rzecz tak piękną dzięki uczynności i ofiarności Towarzystwa oświaty ludowej, rychło do skutku doprowadzili. W sali tamtejszej szkoły ludowej zebrał się, mimo niedogodnego dnia, dosyć licznie włościanie. Z miasta przybyło także kilku ludzi dobrej woli i sami inicjatorzy uroczystości. Zagaił zebranie ks. Stanisław Węgrzynek, w podniosłych a seidenych słowach mówił o znaczeniu i postanowienie czytelnicy ludowych, wskazywał jak i ile z niej korzystało można. Podniósł też, że dobrodziejstwo to zawdzięcza gmina Towarzystwu oświaty ludowej, które na jego zabieg i prośby przesyła 90 książek przysłało i ży czył najpomyślniejszego dla czytelnicy rozwoju. Zabrał potem głos dr. Stanisław Żędzianowski z Andrychowa, który w imieniu hr. Bobrowskiej, znaeł tu z żywciości dla ludu złożył dar pieniężny na całoroczną prenumeratę kilku gazet ludowych dla czytelnicy i składając od siebie kilka stosownych książek, w mowie tęchącej prawdziwym patyetyzmem, podniósł potrzebę pielęgnowania ojczystego języka i kształcenia poczucia narodowego wśród ludu.

Wreszcie kierownik szkoły p. Feliks Mroziński który z ochotą przyjął na siebie obowiązki kierownika czytelnicy, podziękował imieniem gminy serdecznie mówcom za ich szlachetne starania i zabieg a Tow. oświaty ludowej za hojny jego dar.

Zgromadzeni włościanie natychmiast korzystali z nowego dobrodziejstwa. Widok, jak wskazywanie z oie kawością i zadowoleniem prawie wszystkie książki między siebie rozegrali mógłby i uajwiększych sce

ptyków przekonać, że praca nad ludem nie będzie daremną i marną.

Rozpacz matki. Z Lipska donoszą: Żona malarza Brenneisena rzuciła się z 4 letnim i 6-letnim chłopcem z trzeciego piętra na ulicę. Wszyscy od razu zginęli. Brenneisenowa nie żyła z mężem w zgodzie.

Składki. Zebranie towarzyskie u p. Ludwika Filipkiewicza złożyło na pomnik Kościuszki kwotę 3 złr.

Repertuar teatru krakowskiego.

We środę 28 marca: Po raz trzeci „Kościu szkło pod Racławicami”, obraz historyczny w 7 odsłonach A. W. Lassoty z muzyką.

We czwartek 29 marca: „Myszy bez kota”, krotoczwila Jordana, i „Dzieciaki”, obrazek sceniczny Leopolda Swiderskiego.

Wiadomości naukowe, literackie i artystyczne.

„Słowa Polskiego”, wydawanego we Lwowie, numer 6, poświęcony prawie w całości Kościuszkowskiej rocznicy, przedstawia się nader zajmująco. Rozpoczyna się „słowami” Naczelnika, tekstem przysięgi i odezwą do obywateli. Artykuł z datami 1794—1894 zawiera rzut oka na całe stulecie rozczarpania i niewoli. „Dzień ofiary” zamieszczamy na innem miejscu dostownie. Podniosły wiersz T. Komornickiego p. t. „Macte virtute”, poświęcony czci nieśmiertelnej pamięci bohatera w siermiędze, również jak następujące po nim opowiadanie T. T. Jeża „Kościuszkowce”, dalej „Ze wspomnień o Kościuszcze”, „Pokój Kościuszki w Rapperswyllu”, „Pierwsze kroki T. Kościuszki w 1794 (z niewydanego rękopisu przepisał Rawita)”, „Moskiewska relacja o powstaniu w Warszawie”, oraz „Wiadomości o generale Kościuszcze” (Rozmaitości z dnia 24 grudnia 1817 r.). Całości zeszytu dopełniają zwykle działy Słowa Polskiego treści polityczno-społecznej i literackiej. Staranność i ruchliwość wydawnictwa zasługują na prawdziwe uznanie.

„Pamięć obchodu jubileuszowego”, wiersz pod tym tytułem wraz z portretem Tadeusza Kościuszki wydał p. L. Glatman (Ludomir) w Krakowie.

„Ostatni król polski (Der letzte König von Polen)”. Pod tym tytułem ukazał się obecnie w Stuttgarcie dram w 5 aktach Filipa Holtschera

Rozstrzygnięcie konkursu. W konkursie rozpisany we wrześniu 1893 r. na sztukę dramatyczną jedno lub dwuaktową ze śpiewami, osnuta na tle stosunków zachodnio-pruskich, wzięto udział sześciu autorów, którzy nadesłali prac siedm. Niżej podpisani sądziwo konkursowi uznali za najlepszą sztukę: „Na naszej glebie”, której autorką okazała się następnie p. z Bardkich Ana Karwat z Wilchulea pod Brodnicą. Autorka odbiera wyznaczoną premię 150 m. Sztuka premiowana ma być drukowana bezpłatnie w „Jęletonie gazet zachodnio-pruskich, o co się podpisani z redakcyami porozumia. Toruń 22 marca 1894. Szczaniecki z Nawry. Ignacy Danielewski z Torunia. Adwokat Pałędzki z Torunia.

Table with 4 columns: Spoznaczenia meteorologiczne (podług obserwatoryum krakowskiego), Kraków, dnia 27 marca. Columns: Ciężnienie powietrza (śred. do 0), Temperatura w stopniach Celsjusza, Kierunek i moc wiatru (0 - cisza, 10 burza), Wilgotność względna (w odstęskach), Stan nieba, Pogoda.

U w a g i: Rano gruba mgła.

Telegramy „Nowej Reformy”

(Telegramy Biura Korespondencyjnego).

Wiedeń, 27 marca. W niedzielę otwarto czwartą Zjazd socjalno-demokratyczny w obecności 150 delegatów. Z Berlina przybyli Bebel, Singer i Gerisch. Przewodniczącymi wybrano Poppa z Wiednia, Zollera z Libera, Hubesa z Berna i Mańkowskiego ze Lwowa. Bebel powitany grzecznie okłaskami oświadczył, że przywozi podziwienie od członków stronnictwa w Niemczech, którzy cieszą się rozwojem ruchu robotników w Austrii. Następnie wyjechał Bebel, że wraz z towarzyszami nie przybył tu, aby powstrzymać lud popychać, lecz aby przypatrywać i przysłuchiwać się oraz pouczać. Podniósł dalej międzynarodowy charakter całego ruchu robotniczego i jego celów, przypomniał mowę Capriewego w Gdańsku. Przemówienie swoje zakończył Bebel słowy: „Zawsze naprzód” (burzliwe oklaski) delegat Eim pozdrawia zgromadzenie imieniem budapeszteńskich robotników.

Po sprawozdaniu dr. Adlera i dłuższej dyskusji udzielono absolutorium zarządowi. Następnie rozpoczęto rozprawę w sprawie organizacji. Telegramy powitalne nadeszły od Engelsa z Londynu, od towarzyszy z Bukaresztu i Medyollanu.

Zjazd uchwalił wysłać telegram powitalny do kongresu robotników belgijskich w Mons.

Wiedeń, 27 marca. Cesarz przyjmował w niedzielę japońskiego księcia Komatsu u prywatnej audyencji.

Wiedeń, 19 marca. Sprawozdanie banku austro-węgierskiego za tydzień ubiegły dnia 23 b. m. Banknotów w obiegu było za 414 588 000 złr. (w porównaniu z tygodniem poprzedzającym mniej o 2 338 000 złr.); zapasu kruszcowego było za 279,041.000 (mniej o 177.000); w portfelu wekslowym było za 122 809.000 złr. (więcej o 2 987.000); w lombardzie było za 23,983.000 złr. (mniej o 833.000); banknotów nieopodatkowanych było w rezerwie za 69 282 000 złr.

(mniej o 1 331.000); asygnat rządowych w obiegu było za 334 349.000 złr., mniej o złr. 4,941.000

Budapeszt, 27 marca. Onegdaj odbyło się zgromadzenie publiczne liberałów, które było mniej licznem, niż zazwyczaj, i przeszło bez poważniejszych zajęć. Ale przed lokalem klubu liberalnego zgromadził się dość liczny tłum i wiele osób nie chciało usłuchać wezwania policyi do rozejścia się, stąd liczne aresztowania w liczbie aresztowanych znajdują się dwaj bracia Lecca, którzy pobili pewnego agenta policyi. Jeden z oficerów straży miejskiej został ranny od pięściów kamieni.

Abbazia, 27 marca. Cesarska para niemiecka była w Wielką Niedzielę na nabożeństwie na poludnie okrętu „Molke”. Nabożeństwo odprawił kaznodzieja dworski Frommel. Około południa cesarscy powrócili do wili, a w chwili, gdy opuścili pokład okrętu, rozległy się zwykłe salwy działowe.

Heidelberg, 27 marca. Heidelberger Ztg. donosi po zasięgnięciu wiadomości w kołach najlepiej poinformowanych, że doniesienie o powołaniu prof Czerny'ego do Wiednia w miejsce śp. Billroha jest z gruntu nieprawdziwe.

Kolonia, 27 marca. Kölnische Zeitung otrzymuje wiadomość z Petersburga, że ambasador rosyjski w Paryżu baron Mohrenheim ma ustąpić miejsca ambasadorowi Nelidowowi, a tegoż zastąpić ma Szyszkin. Nadto ambasador hr. Lobanow ma prawdopodobnie objąć tękę spraw zagranicznych, jeśliby stan Giersa miał się pogorszyć.

Bruksela, 27 marca. Dymisyę Bernerta i ministra sprawiedliwości przyjęto. Deputowany Desmet Denayer mianowany ministrem skarbu, Begeorin ministrem sprawiedliwości. Minister spraw wewnętrznych Burlet obejmie prezydenturę.

Bruksela, 27 marca. Kongres liberalnych progresistów odbył tu wczoraj doroczne zebranie. Przybyli liczni deputowani z Brukseli i prowincji. Kongres oświadczył się za proporcjonalną reprezentacją ludową, za przekształceniem liberalnej Unii na podstawie programu demokracji, za równouprawnieniem obu języków, za ustanowieniem uregulowaniem stosunków robotniczych i za upaństwowieniem kopalni węgla. Następnie uchwalił kongres część programu, odnosząc się do kwestyj rolniczo-ekonomicznych.

Rzym, 27 marca. Papiież udzielił posłuchania posłowi do Rady państwa Chotkowskiemu

Rzym, 27 marca. Wczoraj w Montedovo prowincji Caltanissetta wśród procesji przyszło do bitki między robotnikami kopalni siarki. Kilku rannych. Wskutek interwencji żandarmerii przyszło do starcia pomiędzy żandarmeryą a robotnikami. Trzech rannych.

Rzym, 27 marca. Po jutrze odbędzie się w obecności pary królewskiej otwarcie kongresu lekarskiego.

Turyń, 27 marca. Późnym wieczorem onegdaj przeniesiono zwłoki Kossutha do kościoła protestanckiego.

Fejerpataky, który od węgierskiego ministerstwa oświaty otrzymał polecenie odebrania biblioteki Kossutha, przeznaczoną dla węgierskiego muzeum narodowego w Budapeszcie, przybył tu w niedzielę.

Turyń, 27 marca. Ułożono następujący program pogrzebu Kossutha:

W środę o godz. 9 rano odprawione będą ceremonie żałobne w tutejszym kościele protestanckim. Nabożeństwo celebrować będzie najpierw w języku włoskim pastor Peyrot, następnie pastor Veres po węgiersku. Potem zaniesione będą zwłoki na dworzec i ułożone na katafalku pod kolumnadą parku Karola Feliksa, — gdzie nastąpi oddanie ich przez reprezentację gminy Turyń delegacji budapeszteńskiej rady miejskiej. Osobny pociąg ze zwłokami odjedzie z Turyń około godziny 8 wieczorem, tuż za drugim pociągiem, który wieść będzie przedstawiciele węgierskiego parlamentu i przybyłe tu deputacje węgierskie.

Pociąg ze zwłokami Kossutha przybędzie do Budapesztu w piątek rano.

Turyń, 27 marca. Dziś rano przybyło tu jeszcze kilka deputacji, między innymi od Sejmu i młodzieży uniwersyteckiej z Budapesztu. Tutejsza prasa urzędziła wczoraj wieczorem przyjęcie na cześć bawiących tu przedstawicieli prasy węgierskiej.

Londyn, 27 marca. Times donosi z Paryża, że król Danii, przy przyjęciu jednego z hiszpańskich mężów stanu, wyraził nadzieję, iż Europa wstąpi wkrótce na drogę ograniczenia siły zbrojnej. Car ma być skłonny uczynić w tej mierze, co tylko będzie możebnem. Król nie mówił o tem z cesarzem Wilhelmem. Król włoski nie będzie się z pewnością sprzeciwiał zmniejszeniu ciężarów wekslowych. Hiszpania przez zbliżenie swoje do Francji, okazała, że pragnie pokoju. Król duński jest przekonany, iż Rosya, Austro-Węgry i Hiszpania, a nawet Włochy życzą sobie w równej mierze zmniejszenia ciężarów, które uciskają wszystkie narody.

Ateny, 27 marca. Zamknięto sesję parlamentu. Wiadomość, jakoby istniał zamiar zwolnienia Izby na nadzwyczajną sesję, nie sprawdza się.

Montevideo, 27 marca. Okreta portugalskie, na których znajdował się admirał Saldanha i jego oficerowie, przybyły tutaj. Władze uragwajskie odmówiły im przyjęcia. Okrety odpłyną prawdopodobnie do Buenos-Aires.

Odpowiedzialny Redaktor: Michał Konopiński. Wydawca: Dr. Lewko Boroński.

A. H. Savage'a

„Moja urzędowa żona.”

Kartka z dziełowi nihilizmu.

Powieść współczesna z angielskiego budząca wielkie zainteresowanie wśród polskich czytelników wyszła z druku i jest do nabycia w Administracji „N. Reformy” oraz we wszystkich księgarniach po cenie 1 złr. za egzemplarz, z przesyłką (poleconą) 1 złr. 20 ct.

Kursa telegraficzne na giełdzie wiedeńskiej.

Table with 3 columns: Kurs w wal. austr., zlr., ct. Rows include: Zjednoczony dług w papierach, Zjednoczony dług w srebrze, Austriacka renta złota, 4% anstryacka renta (marcowa), 4% węgierska renta złota, 4% węgierska renta koron., Akcy banku austro-węgierskiego, Akcy kredytowe, Londyn, Banknoty banku niemiec. za 100 m 20 marek, 20-to frankówki za sztukę, Banknoty włoskie, Dukaty austriackie.

Wiedeń, 27 marca. Buble 134 25 Cenna naty 19 25 — 21 —, Spirytus 16 60 — Zr 0 5 95 Pskania 7 35 Owies 7 25.

Berlin, 27 marca. Godzina 3 minut 25 po poł. Austriackie kredyty 229-50 mrk. Węgierskie kredyty — mrk. Austriacka złota renta 97-75 mrk. Austriacka srebrna renta 94-40 mrk. Węgierska złota renta 96-70 mrk. Węgierska renta koronowa 91-90 mrk. Austriackie banknoty 163 95 mrk. Akcy kolei lwowsko-czerwiwieckiej 131-90 mrk. Ruble 221 75 mrk. 5% listy zastawne Królestwa Polskiego — mrk. 4% listy likw. Królestwa Polskiego 65-20 mrk.

Rubryka „Nadesłane” nie pochodzi od Redakcyi, która też żadnej odpowiedzialności za nią nie przyjmuje.

NADESŁANE

Do firmy Hrabiego Stefana Keglevich następcy, promontorskiej fabryki koniaku i spirytusu winnego w Budapeszcie.

Król węgierska Dyrekcya skarbu.

Uchwała. Wskutek podania Panów wydajemy załączony tu wykaz, odnoszący się do ilości wyliczonego wina w r. 1892/93. oraz sumy zapłaconego podatku.

Budapeszt, 9 sierpnia 1892. Finaczy, m. p.

Wykaz dotyczący ilości wina przez firmę „Hrabiego Stefana Keglevich Następcy, promontorską fabrykę koniaku” w roku 1892/93 (t. j. od listopada do maja) wyliczonego

razem 1,178.650 litrów

wyrażnie: milion sto siedemdziesiąt ośm tysięcy sześćset pięćdziesiąt litrów, a od tego zapłaconego podatku

razem 12.375 zlr. 55 ct. a. w.

wyrażnie: dwanaście tysięcy trzysta siedemdziesiąt pięć zlr. i 55 ct. a. w.

Ze straży skarbowej oddziału promontorskiego 4 sierpnia 1893. Csernyus, m. p.

Widziano: Król. węg. Komisaryat straży skarbowej. Waitzen, 6 sierpnia 1893. Kriza, m. p.

Bardzo nam przyjemnie, iż przez ogłoszenie powyższych dat urzędowych dostarczyliśmy niewątpliwego dowodu, że wyroby nasze wobec innych nie nie pozostawiają do życzenia.

Fabryka nasza, założona w roku 1862, jest największą i najznakomitszą w monarchii austriacko-węgierskiej, a nasze wyroby, znakami

opatrzone, których wszędzie dostać można, zostały odznaczone na wszystkich wystawach, gdzie się tylko pojawiły, wyłączenie dyplomami honorowymi. Aby uniknąć pomyłek, prosimy zażądać wyraźnie

Cognac Gróf Keglevich István.

Wszelkie papiery wartościowe banknoty zagraniczne i monety kupuje i sprzedaje pod najkorzystniejszymi warunkami

Kantor wymiany filii c. k. uprz. galic. Banku hipotecznego w Krakowie, Rynek, l. 30. Ziecenia z prowincji uskutecznią się odrotną pocztą bez delikcena prowizyi.

Dom bankowy i kantor wymiany JAKOBA HOCHSTIMA kupuje i sprzedaje pod najkorzystniejszymi warunkami krajowe i zagraniczne papiery, listy zastawne, listy, usoty, wymiana wszelkie kupony, wylicowanie papiery, — Ziecenia z prowincji uskutecznią się odrotną pocztą bez delikcena prowizyi.

Masę woskową ulepszoną
do zapuszczania podłóg, pudełko 50 ct.

Wosk pszczelny do nacierania.

Masę woskową francuską
do zapuszczania posadzek.

Głazurę bursztynową
do lakierowania podłóg.

Szczotki najlepsze do wszelk. użytku.

Rogóżki i ceraty.

NOWO OTWORZONY HANDEL

REIM i FRIEDRICH

SKŁAD FARB I HANDEL
pod „czar”
w Krakowie, ulica
Cenniki na żądanie gratis i franco.

DEL MATERIAŁÓW
nym psem“
Floryańska, 45, polecają:
Farby na jaja bez trucizny
w przelisz. 6 kolorach, w pakietach po 3 ct.

Zamówienia zamiejscowe uskutecznią się odwrotną pocztą.

Pipy do beczek.
Wentyle do beczek.
Lewarki gumowe patent. i praktyczne.
Napełniacze flaszek patentowane.
Korki do butelek.
Maszynki do korkowania.
Smółki do butelek.
Korkociągi różne.
Korki do flaszek z figur. i kluczkami.

Przeciw wypadaniu włosów i łysinie!

WODA i OLEJEK według przepisu **Ks. KNEIPPA.**

Fłaszka wody 1 korona. — Olejku saładowego 80 groszy.

Wyrób
pierwszej najtańszej drogueryi
J. Górnego i T. Pilarskiego
Lwów, Hotel Georga.

Wielmożny Górny-Piarski.
Składam niniejszem Panom najszersze podziękowanie za wodę i olejek Ks. Kneippa, za pomocą których niemal w zupełności odzyskałam włosy, co pomimo różnych używanych środków zdawało się być niemożliwym. Proszę jeszcze o 2 flaszki za zaliczką.
Z poważaniem
K. Krzywobłocka
wdowa po aptekarzu w Wąreżu.

Zmiana lokalu.

MAGAZYN
Wyrobów złotych i srebrnych
Wiktora Czaplickiego
przeniesiony został z ulicy Floryańskiej
do Rynku głównego, pod L. 7,
obok handlu p. Zimlera i Porębskiego.

Wszelkie zamówienia i reperacje wykonuje
jak najstaranniej, punktualnie i po cenach umiarkowanych.

Ciesząc się dotychczas względami Szanownej Publiczności, polecam się i nadal takowym i pozostaję z szacunkiem
Wiktor Czaplicki.

Originalne Singera
IMPROVED MASZYNY DO SZYCIA
(z członkami pierścionkowymi)

są najdoskonalszymi maszynami specjalnymi do szycia bielizny, sukien, dla krawieczyzny i dla sporządzania ubrań wojskowych.

W Strassburgu złoty medal,
w Temeszwarze złoty medal,
w Pradze Dyplom honorowy.

Originalne Singera
IMPROVED MASZYNY DO SZYCIA
(z członkami pierścionkowymi)

są najdoskonalszymi maszynami specjalnymi do szycia bielizny, sukien, dla krawieczyzny i dla sporządzania ubrań wojskowych.

Maszyny te z okrągłym transportem (posuwaczem) o członkach pierścionkowych, jak również **Originalne Singera cylindrowe maszyny** są najlepszymi specjalnymi maszynami do robót szewskich, siodlarskich, oraz galanterii skórzaney. W ogóle **originalne Singera maszyny do szycia** są dla wszystkich celów przemysłowych bardzo praktyczne. Głównymi zaletami ich są: prosta i odpowiednia konstrukcja, znakomity materiał, z jakiego wyrabiane są, oraz dokładne wykończenie wszystkich części składowych, na czem bez zaprzeczenia polega trwałość maszyn. Szybki i łatwy ruch, niezrównanie piękny szew (t. z. perelkowany i ozdoby). Maszyny te zaopatrzone są w aparaty najnowszej konstrukcji do różnych robót przydatne. Najnowszy wynalazek Singera Comp. **wysokoramienna maszyna „Vibrating Shuttle“** okazała się znów znakomitym wyrobem, jak wszystkie inne maszyny, przez fabrykę tę wyrabiane.

Wszelkie maszyny, pod nazwiskiem „Singera“ sprzedawane, są naśladownictwem.
Wyłączną bowiem sprzedaż Originalnych Singera maszyn do szycia ma tylko
G. Neidlinger
nadworny dostawca,
Kraków, ulica Floryańska, L. 34.
Filia w Tarnowie, ulica Krakowska, L. 45.

100 tysięcy złocistych zegarków remontoirów
rozestaliśmy do dziś dnia, reszta naszych

amerykańskich **amerykańskich**
złocist. remontoirów **złocist. remontoirów**

tylko **tylko**

złr. 3¹/₄ **złr. 3¹/₄**

Za te z nadszycząj dokładnie wykonany werkiem zegarki poręczamy **pisemnie na 3 lata.**

Koperty niezmiernie gustowne, wspaniałe, zrobione ze znanego amerykańskiego złocistego kruszczu, który zawsze wygląda jak **prawdziwe złoto.** — Cena za sztukę dopóki zapas starczy tylko **3¹/₄ złr. albo 6¹/₂ koron.**

Originalne genewskie złociste remontoiry, pierwszej jakości, z kopertami misternie cyzelowanymi po złr. 5.50 za sztukę. Originalne genewskie złociste remontoiry „Savonnet“ z artystyczną grawurą złr. 7.50. Damskie złociste zegarki z „chatałains-broches“ (nowości) 8.50. Każdy zegarek w skórzanym woreczku. Prawdziwe złociste łańcuszki do zegarków, bardzo starannie wykonane. Panczerowe-Sport lub „prezesowskie“ złr. 1.20. Podwójne panczerowe „łańcuszki“ złr. 2.40. — Nasze złociste zegarki, które z powodu swej piękności i dobrego chodu używane są na wszystkich korbach, zostały odznaczone mnogimi historycznymi odznaczeniami.

Erstes Central-Uhren-Versandt-Dépôt
Wien, Praterstrasse Nr. 16, I. Stock, RIX.

Do sprzedania folwark
1¹/₂ mili od Strzyna położony, składający się z 200 morgów pola i 14¹/₂ morgów łąk, które wyają 322 sągów siana; prócz tego z 22 morgów wysokiego i 78 morgów średniego lasu, z 3 domów mieszkalnych i 7 budynków gospodarczych. Wszystko w jednym kompleksie. Dług bankowy 3878 złr. — Cena kupna 73,000 złr.

Pomocnik biurowy
z ukończonym 3-letnim kursem handlowym, oraz 4-letnią praktyką w oddziałach buchaltarycznym, kasowym, rachunkowym, korespondencyjnym, likwidatorem i innych w pierwszorzędnej instytucji, mogący się wykaazać dobreńmi świadectwami i poleceniami, **poszukuje posady.**
Łaskawe zgłoszenia pod list W. Z. 454 7 9 restande **Kraków.**

Am 1. April beginnt ein neues Abonnement.

„DIE PRESSE“

tritt in ihren 47. Jahrgang. Sie ist während der langen Zeit ihres Bestehens immer ihrem Motto: „Gleiches Recht für Alle“ treu geblieben und wird es auch in Zukunft so halten. „Die Presse“ ist das billigste und reichhaltigste Journal. Sie erscheint täglich als politisches Blatt in einer Morgen- und einer Abendausgabe; sie bespricht alle Fragen mit strengster Objectivität und enthält Original-Depeschen und Berichte aus allen Kronländern und den bedeutendsten Städten des In- und Auslandes. Sie liefert ferner ihren Lesern gratis ein belletristisches Journal.

„An der schönen blauen Donau“
das sich der grössten Verbreitung und Beliebtheit erfreut und namentlich in der Frauenwelt ehrenvolle Anerkennung findet. Die „Schöne blaue Donau“ enthält in jeder Nummer eine reich ausgestattete **Musik-Bellage.**

Die „Presse“ veröffentlicht regelmässig eine vollständige **Verlosungs-Zeitung.**

Durch die Gratisbeilagen „An der schönen blauen Donau“ und die „Verlosungs-Zeitung“ wird das separate Halten solcher Journale erspart und das Abonnement der „Presse“ stellt sich um so Vieles billiger, wir sind daher berechtigt, zu sagen, dass die „Presse“ das billigste Tagesjournal ist.

In **Roman-Feuilleton** erscheinen die hervorragendsten Werke deutscher und fremder Autoren. — Gegenwärtig veröffentlicht wir den Roman:
„Der schwarze Graf“ von Helene von Beniczky-Bajza.

Die „Presse“ ist bereit, jedem neu eintretenden direkten Quartals-Abonnenten die bisher erschienenen Fortsetzungen des laufenden Romans; ferner als besondere Prämie zwei der folgenden Romane nach Auswahl, brochirt, gratis zuzusenden: „Lady Baby“ von Dora Gerard, „Verlorene Müh“ von Jeanne Mairat, „Ueber die Sonne hinaus“ von Math. Sarao, „Bellicosus“, Geschichtlicher Roman von Victor Wodizka, „Marca“ von Jeanne Mairat, „Die Junge Frau Villeferon“ von Leon de Tinsau, „Die Erste und die Zweite“ von Gregor Calky, „Die Schwestern“, von Jeanne Mairat, „Ein ärztlicher Faust“ von Sándor Bródy, „Die Ehre gerettet“ von Jean Carol, „Im Storchnest“ von M. Kolloden, „Denise“ von Jeanne Mairat, „Ein Dämon“ von A. G. v. Suttner, „Kosmopolis“ von Paul Bourget.

Probennummern werden bei Angabe der Adresse auf Wunsch gratis gesendet.
Abonnements-Preise der „Presse“ (Morgen- und Abendblatt) sammt illustriertem Familienblatt „An der schönen blauen Donau“ und Verlosungs-Zeitung. 792 2 2

Für die Provinz:

Mit täglich einmaliger Postversendung:		Mit täglich zweimaliger Postversendung:	
Pro Monat	Oe. W. fl. 2.35	Pro Monat	Oe. W. fl. 2.70
„Quartal“	7.—	„Quartal“	8.—
„halbjährig“	14.—	„halbjährig“	16.—
„ganzjährig“	28.—	„ganzjährig“	32.—

Die Expedition der „Presse“, Wien, I., Schulerstrasse 14, Ecke der Grünangergasse.

Towarzystwo Handlu skór w Krakowie
Stowarzyszenie zarejestrowane z nieograniczoną poręką przy ulicy Floryańskiej, pod L. 29, założone w roku 1885.

Poleca Szanownej P. T. Publiczności wielki wybór skór z pierwszorzędnych fabryk krajowych i zagranicznych tak dla potrzeb pp. Szewców, Rymarzy, Introligatorów, Rekawiczników, jak również na robienie kwiatów; oraz wszelkie przybory pod względem konserwowania obuwia, jak: apertury, kremy, ezerniki, szwary i smarowidła. Następnie lakier (Non Pareil de Guiche), sznurówka w różnych gatunkach, taśmy, jedwabie, nici maszynowe. Przedzły guziki, jednomstwowemu wszelkie potrzeby do obuwia. Polecamy nasze Towarzystwo łaskawym względem Wielmożnemu Duchowienstwu, c. k. wojskowskiej, Zakładom publicznym, oraz wszelkim Instytucyom.

Ceny niskie. Odbiorcom większym odpowiedni rabat. 701 3 3

Na wystawie gospodarskiej w Wiedniu 1891 dyplomem uznania nagrodzone.

Krajowe
wyroby andrychowskie

jako to: 2878 25 104
plócienska, zefiry, kapy wełniane jakartowskie, obicia na meble, różnego rodzaju drelichy,
do nabycia: w Bazarach wyrobów krajowych w Krakowie i Przemysłu i w Towarzystwie Galic. akcyjnym we Lwowie.
Wyroby tańsze a trwalsze i lepsze od zagranicznych.

Każdy kaszel

jak również wszelkie kataralne słabości narządów oddechowych, krtań, płuc, dalej trudność w oddychaniu, zaduszkę, astmę, zafognienie, duszność, pieczenie w szyi, początkowe tuberkulozy usuwają się najszybciej przez użycie wypróbowanego od kilku lat, według przepisu lekarzy sporządzonego i przez lekarzy polecanego środka: **St. Grzegorza herbaty** po 50 ent. za pakiet i należącego do tego **St. Grzegorza proszku kataralnego** po 50 ent. za pudełko, razem z dokładnym lekařskim opisem sposobu używania. **Skutek już po kilku dniach widoczny.** Mniej jak 2 pakiety nie wysyła się. Na przesyłkę pocztą o 20 ent. więcej za opakowanie i list przesyłkowy. Wszelkie zamówienia nadsyłać wprost do **St. Georgs-Apotheke, Wien, V2, Wimmergasse 33.** Uprasza się naleyżosie przysłać naprzód przekazem pocztowym. 2484 23 28
Skład w **Krakowie** w apt. E. Hellera dawniej E. Stockmara.

Dwa
zakłady fotograficzne
są natychmiast do sprzedania. Blizszej wiadomości udziela z grzeźnościami pan **Józef Süßwein** w **Przemysłu.** 788 2 10

JAN IHNATOWICZ
poleca:

Krem orientalny biały, różowy i kremowy, nadający twarzy śliczny odcień, pokrywa piegi, plamy, dzioby i czerwoność nosa. — biały 1 złr., różowy i kremowy 1 złr 20 ct.

Podr kosmetyczny używa się ze świetnym skutkiem po poprzednim zastosowaniu kremu orientalnego, potęguje działanie takowego i twarz czyni dla oka przyjemniejszą. — Cena 1 złr. 50 ct.

Podr na włosy biały po 30 ct., popielaty i żółty po 50 ct.

Naleyżosie we Lwowie w sklepach własnych: ulica Kopernika, L. 3 i ulica Hallicka, L. 11. — W Krakowie Sukieniec, L. 29. — W Czerniowcach Rynek, L. 2, oraz we wszystkich pierwszorzędnych sklepach i aptekach. 137 6 0

Do sprzedania
Restauracya Sianowskiej
w Krakowie przy ulicy Grodzkiej, L. 50,
(obok Sądu kraj. cywilnego).
Wskutek objęcia restauracyi kolejowej, pod bardzo korzystnymi warunkami jest do nabycia interes pod powyższą firmą i to **najdalej od 1 kwietnia.**
Wiadomość na miejscu. 722 5 5

Magister farmacyi
zdolny i szybki receptaryusz, znajdzie umieszczenie w aptece w **Zakopanem.** 781 4 0

„Kaufe beim Schmied und nicht beim Schmiedel“ mówi stare przysłowie niemieckie.
Przysłowie powyższe śmiało mogę zastosować do mego zakładu, albowiem tylko tak wielki interes, jak mój, za gotówkę kupując obryzmia ilość towaru, a tem samem i inne korzyści, płaci niskie ceny, na czem koniec końców kupuje dobrze wychodząc musi.
Cudne próbki osobom prywatnym darmo i oplatnie. Album z obfita ilością próbek, jakich jeszcze świat nie widział, dla krawców nieopłacone.

Materye na ubrania.
Peruwin i Dostking Glas-Wego Duchowienstwa, ustawa wymagane materye na uniformy dla c. k. urzędników, także dla weteranów, straży ogniovej, gimnastyków, służby; obicia na bilardy, stoły do gry, obicia powozów, Lodeny, nieprzemakalne sukna na ubranie myśliwskie, materye dające się prać, płedy podróżne od 4 do 14 złr.
Majace wartość, dobre, trwałe, czyste wełniane towary, a nie tanie szmaty, które zaledwie tyle wartaja, co wynagrodzenie krawca, poleca

Jan Stikarofsky,
BERNO (Manchester austriacki),
Największy skład sukna fabrycznego wartości 1/2 miliona złr.
Przesyła tylko za zaliczką.
Korespondencya w języku polskim, niemieckim, węgierskim, czeskim, włoskim, francuskim i angielskim. 343 14 24

Do wdzierzawienia od 1 czerwca 1895 r.
folwark Bakocyn
6 klm. od I. stacyi kol. Nowosielec, w bardzo dobrej glebie ornej 217 morgów i 34 m. pastwiska i łąki; na życzenie może być dodane 199 m. znanej z dobroci łąki nad Dniestrem. Blizszych szczególow udziela Zarząd dóbr Żurawno. 787 3 3

Piegi
plamy i inne wryzuty skórre znikaja już w 7 dniach zupełnie i bezpowrotnie po użyciu znakomitego nieszkodliwego **kremu ambrowego Dra Christoffa.**
Prawdziwy jest tylko we flaszeczkach, zielonym lakiem zapieczystowanych.
Cena 80 centów. 602 7 20
Główny skład we Lwowie w aptece pod „srebrnym orłem“ Zyg. Ruckera, dla **Krakowa** w aptece E. Hellera i W. Redyka.

Magiel kołowa i sikawka
są do sprzedania.
Wiadomość w Admin. „Nowej Reformy“. 649 6 10

Konkurs.

Wydział Rady powiatowej w Nowym Targu ogłasza konkurs na posadę inżyniera drogowego z placą 700 złr. i ryczałtem na objazdy dróg 300 złr. w a. rocznie.

Z posadą tą, w pierwszym roku prowizoryczną, połączony jest obowiązek kierowania technicznego tudzież administracyjnego wszelkimi robotami około budowy i konserwacji dróg powiatowych i gminnych, jakoteż załatwianie kancelaryjne spraw drogowych.

Kandydaci winni swe podania poparte świadectwami z ukończonych studiów technicznych i z praktyki wnieść do tutejszego Wydziału powiatowego przed dniem 15 kwietnia 1894.

Nowy Targ, 19 marca 1894.
Prezes
Ks. P. Krawczyński w. r.

We wszystkich miejscowościach poszukuje się pod nader korzystnymi warunkami (prowinia, względnie stała placą) zdolnych i rzetelnych osób.

Rozchodzi się o sprzedaż bardzo popłatnego towaru. 794 1 3
Zgłoszenia pod znakiem „Hermes” poste restante Wiedeń, główna poczta.

Ogłoszenie.

Celem obsadzenia posady sekretarza Rady powiatowej w Nisku, z roczną placą 1000 złr. i wolnym mieszkaniem, rozpisuje się niniejszym konkursem do 20 kwietnia 1894 roku.

Kompetenci zechcą się w powyższym terminie zgłosić w należytym adstruowanych podaniach do Wydziału powiatowego, wykazać dotychczasowe zajęcie, tudzież należytą praktykę w zawodzie polityczno-administracyjnym.

Ukończone studia prawnicze wymagane. 818 1 3

Z Wydziału Rady powiatowej.
Nisko, dnia 20 marca 1894 r.

W ciągu 6 lat odznaczona 25 medalami państwowymi i zasług, oraz dyplomami.

Victoria Szkołka drzew w Schölschitz bei Brünn.

Największa Szkołka drzew owocowych na Morawach.
Drzewa owocowe, wysokopienne i formenne drzewa, ozdobne drzewa do alej, ozdobne krzaki, dziczki, sadzonki, róże szczeplone na dziczkach, koniferyny, narzędzia i przybory ogrodowe.
Bogato ilustrowane katalogi na żądanie gratis i franco. 2133 9 10

Księgarnia G. Gebethnera i Spółki w Krakowie

Jellenta Cezary. Ideal wszechludzki w poezji współczesnej. Tom I. 2 złr. 50 cent.

Jordan (Jul. Wienlowski). Pisma (humorystyczne). 6 tomów. 6 złr. 50 ct.

Tom I. Wędrowki delegata.

„ II. Przygody panów Marka i Agapita podczas wystawy rolniczej w Warszawie.

„ III. Listy Jordana do p. Jana.

„ IV/V. Z boru i dworu. Szkice i obrazki. 2 tomy.

„ VI. Ze wspomnień marymonckich. Komedye jednoaktowe: Partya winta. — Wśród lasu. — Polowanko.

Każdy tom pojedynczy 1 złr. 30 cent.

Karłowicz Jan. Słownik wyrazów obcego a mniej jasnego pochodzenia, używanych w języku polskim. Zesztył I. od A do E włącznie. 2 złr.

Kręchowicki Adam. Jestem, powieść. 2 złr. 60 cent.

Lasota A. W. Kościuszkę pod Racławicami, obraz historyczno ludowy w 5 odsłon. wyd. II. z muzyką. 1 złr.

Morawski Adam. Matka chrześcijańska ukończonym dziełkom, według najcenniejszych mistrzów ułożone. Dziełko to zawiera: Wykład wiary św., dobrych obyczajów, przestrogi na drogę życia itp. wyd. II. 1 złr.

Odrzywolski St. Zabytki przemysłu artystycznego w Polsce. 6 zeszytów. 7 złr. 20 cent.

Pieniążek Cz. Szare godziny, obrazki z życia, z ilustr. wyd. II. 1.50.

Zubrzycki Jan. Filozofia architektury. 4 złr. 50 cent. 798 2 3

Traductions de polonais ou d'allemand en français, A. Danton, Cracovie, Szlak. 25. 567 4 4

Z drukarni Związkowej w Krakowie.

Falszowany jedwab.

Spalili kawałek czarnej materii jedwabnej z której chcieli kupować, a możliwe fałszerstwo zaraz wyjdzie na jaw. Prawdziwy, czysto zabarwiony jedwab zwija się natychmiast, gasnie pyłko i pozostaje zmiękkim popiołu barwy zupełnie jasno-brązowej. Falszowany zaś jedwab (który łatwo się krusi i pęka), pali się powoli, mianowicie tą się dodane nieśmiało (jeżeli się znajduje w nim dużo farby), i pozostawia po sobie popiół ciemno-brązowy, który w przeciwieństwie do prawdziwego jedwabiu nie zwija się, lecz krzywi. Popiół z prawdziwego jedwabiu, wzięty w palec, rozpada się w pył. Z fałszowanego zaś wcale nie. **Fabryka jedwabów G. HENNEBERGA** (e. i. k. nadzwyczajnej dostawy) w Zurychu, każdemu chętnie wysyła próbki swych prawdziwych materii jedwabnych, oraz dostarcza do domu poszczególnych sukien jak i całych sztuk, przesyłając odbiorca nie płaci ani centa. 276 2 8

Walne Zgromadzenie Spółki wiertniczej „Kamionka“

Stowarzyszenie zarejestr. z ograniczoną odpowiedzialnością w Krakowie

odbędzie się dnia 2 kwietnia 1894 r. o godzinie 3 po południu w biurze adw. Dra Tadeusza Racyńskiego w Krakowie (ulica Floryańska, L. 36), na które zapraszamy wszystkich, którzy swoje przystąpienie do Spółki już zdeklarowali, lub do takowej przystąpić zamierzają.

Porządek dzienny Zgromadzenia:
I. Dyskusja nad projektem statutu Spółki i podpisanie formalnego kontraktu.

II. Wybór Dyrekcji.

III. Wybór Rady Nadzorczej.

Henryk Walter Dr. Tadeusz Racyński
c. k. radca górniczy. adwokat krajowy.

Józef Ożegalski
właściciel dóbr. 819 1 3

Nowości na suknie

gotowe okrycia damskie
polecane na sezon obecny 806 1 6

MAGAZYN HENRYKA SCHWARZA

w Krakowie, ul. Grodzka, 13, telefon 43.
Zamówienia na suknie i konfekcję damską wykonuje się spiesznie.
Próbki na żądanie. Ceny umiarkowane.

Złociste zegarki
kieszonkowe tylko
remontoiry tylko
złr. 5. złr. 5.

Osada niklowa, bardzo miernie i starannie wykonana. Jak najdokładniej uregulowane i wypróbowane. Ze dobre chodzą, pisemne poręczenie na 3 lata. Bardzo modne, ozdobne koperty są wykonane z amerykańskiego złocistego kruszcu, niedawno odkrytego, który zawsze wygląda jak prawdziwe złoto.
Cena za sztukę tylko złr. 5.—
Takie same o dwóch kopertach złr. 6.— Złociste zegarki anki remontoiry o dwóch kopertach z artystyczną grawurą 8 złr.
Stosownie do tego złociste łańcuszki, podług najnow. wzorów, krótkie złr. 1.50, 2.—, 2.50, 3.—, długie złr. 1.75, 2.20, 2.80, 3.50. Podwójne złr. 3.—, 4.—, 5.50.
Nowość! Oksydowany stalowy zegarek remontoar Nowość!
z ciemnymi kopertami, starannie uregulowany, z jasną lub ciemną tarczą. Cena złr. 5.75. Z dwoma kopertami złr. 8.50. Wszystkie nasze zegarki są niezmiernie ulubione, a w wyborowej jakości, za co się rzeczy, można je nabywać za pośrednictwem wiedeńskiego pierwszego i największego składu zegarów

26 MAGAZIN ZUM LIEBLING 26
A. Friedmann, Wien, PRATERSTRASSE, Rok założenia 1860. — Ilustr. cenniki darmo i opłatnie. 817 1 6

Samodzielne wodociągi dla ubogich w wodę wysoko położonych miast, majątków ziemskich i gospodarstw wiejskich. — Jedynie samodzielne wodociągi znakomitej konstrukcji technicznej dla wyciągania wody z głębokich studzien na dowolną wysokość, ustawił Ant. Kunz, fabryka wodociągów i pomp w Hranicach (Mähr. Weiskirchen). Wszelkstronna poręka, kosztorysy i setki poleceń za wykonanie wodociągów darmo i opłatnie. 372 13 100

XVI. Ogólne Zgromadzenie Towarzystwa kredytowego Rękodzielników i Przemysłowców w Krakowie

odbędzie się w dniu 15 kwietnia 1894 r. o godzinie 3 popołudniu w sali Izby przemysł.-handlowej w Krakowie. (Gmach pocztowy I p.)

Porządek dzienny:
1. Odczytanie ostatniego protokołu.
2. Sprawozdanie Dyrekcji.
3. Sprawozdanie komisji kontrolującej i udzielenie absolutorium.
4. Wnioski Rady Nadzorczej.
5. Wybór jednego dyrektora i dwóch zastępców dyrektorów.
6. Wybór 4 członków do Rady Nadzorczej.
7. Wnioski.
8. Zmiana statutu.

Kraków, dnia 5 marca 1894.

Prezes Rady Nadzorczej: **Baranowski.**

Papier z fabryki Braci Fiałkowskich w Bielsku.

Pierwsza krakowska Fabryka wódek z destylarnią parową

JÓZEFA KULCZYŃSKIEGO w KRAKOWIE

polecane na święta

zdrowe wódki na owocach i ziołach destylowane, likiery i runy własnego wyrobu i importowane, arak stary, koniak francuski i sliwowiec symską. Szczególnie polecane są: smaczna wódka „Złotowa“, oraz mocną „Hulaj dusza“, po cenach fabrycznych. Handel korzenny zaopatrzony jest w świeże towary, herbaty chińskie i obfity wybór win austriackich, węgierskich i zagranicznych. Ceny bardzo umiarkowane. 691 9 10

BANK ROLNICZY WELWOWIE

polecane do zasiewu włosennego:

konieczny, tymotkę, lucernę oryginalną francuską, wolne od kaniarki, rajgrasy, sporek, łubin, wykę, bobik, groch, buraki i marchew pastewną, koński ząb oryginalny amerykański i węgierski, oraz nowy gatunek „koński ząb złoty“ (Goldschönheit), kukurudzę pastewną „Pignoletto“, oraz wszelkie inne nasiona i zboża jare.

Wszelkie nasiona posyłamy do stacyi oceny nasion celem zbadania czystości i siły kiełkowania.

Nawozy sztuczne

z gwarancją za procent i jakość składników.

Maszyny rolnicze

z pierwszorzędnych fabryk. 448 5 10

Tylko wtedy prawdziwy, jeżeli trójramiasta flaszka zamknięta jest pocięwaną opaską (czarony i czarny druk na złotym papierze).

! DOTYCHCZAS NIEZRÓWNY!

W. Maagera prawdziwy oczyszczony

TRAN z WĄTROBY MIĘTUSÓW

(w prawie ochronionem opakowaniu)

Wilhelma Maagera w Wiedniu.

Badany przez najznakomitszych lekarzy, a wskutek łatwego trawienia szczególnie także dla dzieci polecony i zapisywany we wszystkich tych wypadkach, w których lekarz chce spowodować wzmocnienie całego ustroju, szczególnie pierśi i płuc, przybytek wagi ciała, poprawienie soków, oraz w ogóle oczyszczenie krwi. — Flaszka po 1 złr. jest do nabycia w składzie fabrycznym w Wiedniu III. 3., Heumarkt 3, tudzież prawie we wszystkich aptekach austro-węgierskiego państwa.

W Krakowie mają na składzie pp. F. Gralewski, apt., Wiktor Redyk, apt., Konstanty Wiszniewski, apt., Stanisław Feintuch, kupiec, w Podgórzu Józef Skakalski, aptekarz. 2403 16 18
Główny skład i rozsyłkę dla Austro-Węgier ma

W. Maager, Wien, III. 3., Heumarkt Nr. 3.
Nasładowania będą sądownie ścigane.

Na uroczystość Kościuszkowską.

Zamówienia na kontusze i czamary

tak z własnych, jak i dostarczonych materiałów, przyjmujemy i takowe wykonywamy ze znaną dokładnością i starannością

A. Bernacki

712 4 5
krakow, w Krakowie, ulica Sławkowska, L. 2, (pierwszy sklep za apteką).

Również wypożycza się kompletne ubiory polskie. Ceny bardzo przystępne.

Lornetki teatralne i polowe,

okulary, ciepłomierze lekarskie, pokojowe, chemiczne, barometry, baterie elektryczne lekarskie, maszyny elektryczne indukcyjne

polecane 2616 38 0

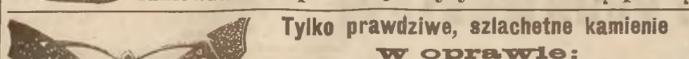
K. Zieliński

mechanik i optyk, w Krakowie, Rynek główny, Linia A-B, L. 39.

Wszelkie reperacje wykonuje bezwzględnie. Zamówienia z prowincyi wysyła odwrotną pocztą.

Tylko prawdziwe, szlachetne kamienie w oprawie: granaty, ametysty, agaty, topazy, moldawity i t. p.

Czeska agencja 55 110 0 Ferdynanda Hofmanna, ulica Grodzka, 26.

TUTKI

GILZY higieniczne, nieklejone, fabryki

S. W. NIEMOJOWSKIEGO

Kraków Lwów

Sukiennica, L. 28, ul. Hetmańska, 24, uznane są przez powagi lekarskie za zupełnie nieszkodliwe. Każda paczka zawiera orzeczenie lekarskie 100 sztuk od 12 ct. wyżej.

Przy zamówieniu na prowincję od 5000 sztuk fabryka wysyła franco.

L. 4606. 782 2 2

Konkurs.

Rozpisuje się niniejszym konkursem na posadę drogomistrza powiatowego w Łańcucie, z roczną placą w kwocie sześćset złr. i ryczałtem objazdowym w kwocie dwieście złr. Posada ta jest w pierwszym roku służby prowizoryczną, poczem w razie odpowiedzialności, nastąpić może stak li-zacja, oraz podwyższenie ryczałtu objazdowego. Chętni do ubiegania się o tę posadę, winni wyka-

wiek swój, że 40 roku życia nie przekroczyli, jakie studia odbyli, oraz przebieg dotychczasowych swoich zajęć. Od kandydatów na drogomistrza wymaga się dokładnej znajomości języka polskiego, ra-

chunkowości, technicznych wiadomości, praktycznej budowy dróg, mostów, tam i przepustów. Pierwszeństwo otrzymują ci z kandydatów, którzy wykazali się bądź fachowemi studiami technicznymi, bądź też, jeśli dowiodą, że już ob-

owiązki drogomistrza odpowiednio wymogom sprawowali. Odnośnie udokumentowane podania, należy-

życie ostemplowane, wnieść należy do Wydziału Rady powiatowej w Łańcucie, w nieprzekraczalnym terminie do dnia 10 kwietnia

b. r.

Z Wydziału powiatowego. Łańcut, 19 marca 1894.

Bracka, 5. Cement

najlepszy polski, wapno hydrauliczne, gips, trzcina sufitowa.

plyty izolacyjne asfaltowe i kauczukowe.

Rury, żłoby steingutowe i posadzki. Wszelkie artykuły budowlane.

Centralne biuro fabryczne

pierwszorzędnych firm krajowych dla artykułów budowlanych.

Kraków, Bracka, 5.

przyjmuje wszelkie zamówienia firm: J. Niedziwecki i Sp. fabryka pieców kaflow. M. Zieleniewski fabryka wyrob. betonowych. St. Sulikowski i Sp. fabryka wyrobów metalowych.

K. Uznański wyrob. artystycznie slusarskie. K. Otto wyrob. artystyczno-stolarskie.

Dachówka i wyroby z fabryki w Niepołomicach.

Zaznaczamy ponownie, że zamówienia dla biura przyjmują wyłącznie tylko niżej podpisani.

Fr. Mossoczy & St. Pytlarski 702 4 10 Kraków, Bracka, 5.

Wyborowe gatunki Pończoch

damskich i dzieciennych z bawełny Estremadury 6-nitkowej i z Fil d' Eccose

polecają 680 5 12

Porębski & Zimler

w Krakowie, Rynek gł., L. 8.

W Woli Justowskiej

pod Krakowem, w murowanym domu, obok parku XX. Czartoryskich jest z wiosną do wynajęcia całorocznie lub na sezon letni piękne mieszkanie na I piętrze z 5 pokoi (jeden oddzielny z osobnym wejściem) z kuchnią, strychem i piwnicą. Balkon duży z widokiem na Kraków.

Wiadomość u właściciela Wgo Kozubowskiego na miejscu.

Do wynajęcia

4 pokoje, przedpokój, kuchnia na drugim piętrze, w domu pod L. or. 27, przy ulicy Zwierzynieckiej, w Krakowie. 755 4 6